

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#) [@catalunya_cristiana](#) [www.catalunyacristiana.cat](#) [@catalunyacristiana.bsky.social](#) [@catorcristiana](#) [catalunya cristiana](#) Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

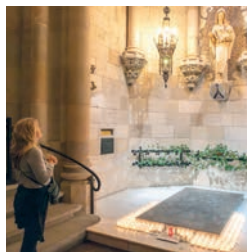
Les romeries del Mil·lenari

Aquest any més d'un centenar de romeries de Catalunya pujaran al monestir per refermar la seva devoció a la Mare de Déu

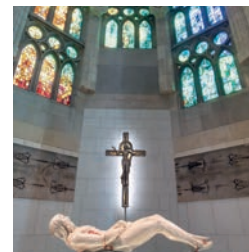
La romeria de Vilafranca del Penedès és una de les més nombroses de Catalunya, amb més de 400 pelegrins.

VATICÀ
Gaudí
s'apropa
als altars

P 16-17

SAGRADA FAMÍLIA
Nova exposició amb
dues escultures
que conviden a la
meditació espiritual

P 19

SUMARI

27 ABRIL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

20

Restauració del retaule gòtic de Sant Martí de Teià

Es va presentar el 3 d'abril al Museu Diocesà de Barcelona

38-40

Adopció, fe i esperança

L'adopció de nens i nenes amb necessitats especials és un fet poc freqüent

26-29

Els frares Caputxins a Catalunya

Crònica d'una llarga presència religiosa i cultural

21

El bisbe Francesc Conesa presenta el seu nou llibre

"Com ser una Església sinodal missionera", de l'Editorial Claret

EDITORIAL

Acollir, respectar i integrar

La solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat d'enguany té una connotació molt especial en l'escaiença de la celebració del mil·lenari de la vida monàstica, seguint la regla de sant Benet, a la muntanya santa.

Són mil anys de presència ininterrompuda i de fidelitat a una terra —els benedictins tenen el vot de l'estabilitat monàstica—, des d'on la irradiació de la devoció a la Moreneta s'ha projectat arreu del món de la mà de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat.

Els dies forts de la festa, el 26 i 27 d'abril, molts fidels pujaran a Montserrat per viure els diferents actes litúrgics i culturals. Destaca la sortida en processó de la imatge, un fet que encara no s'havia vist en aquest segle XXI.

Però al llarg el curs, i no només en el mil·lenari, és tradició arrelada de parròquies i comunitats cristianes pujar en romiatge a venerar la Moreneta i compartir una jornada de devoció així com de comunió, germanor i companyonia. Peregrinar a Montserrat forma part de les activitats anuals de moltes comunitats cristianes. Una cita ineludible amb la patrona de les diòcesis catalanes.

Avui, quan ressonen tants missatges de rebuig a l'altre, Montserrat posa en pràctica la indicació de Pau VI d'acollir tothom: "*Reciprocitate tutti.*" "Acollir", com va dir el pare abat Manel Gasch en una entrevista que vam publicar el 5 de setembre passat, "vol dir respectar i integrar". I aquí els monestirs sens dubte que tenen un gran paper a fer.

.....

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran, amb afecte, professionalitat, seguretat, ètica i molt d'amor per les persones i per la nostra professió.

“
Des que soc a Los Tilos, he tornat a gaudir de cada dia. Aquí em cuiden, m'acompanyen i, el més important, em sento com a casa.
”

“
Prendre la decisió de portar el meu pare en una residència no va ser senzill. Però quan vaig conèixer Los Tilos, vaig saber que estava fent el correcte.
”

“
Hi he trobat una nova llar, amb amics, activitats i persones que em cuiden com si fos de la família. Ara, gaudeixo cada dia, amb la seguretat que estic en les millors mans.
”

Residencia
Centro de día
3a. Edad
Los Tilos
Potenciación Vital de la 3a. Edad

La setmana a les Xarxes

RAMON BASSAS
@ramonbassas

14/04/2025

Director general d'Afers Religiosos Salvador Illa: "La tasca de Càritas complementa i estimula el Govern." La Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat ha acollit l'Assemblea de Càritas Catalunya

JORDI ARMADANS GIL
@Jordi_Armadans

14/04/2025

Polític i periodista

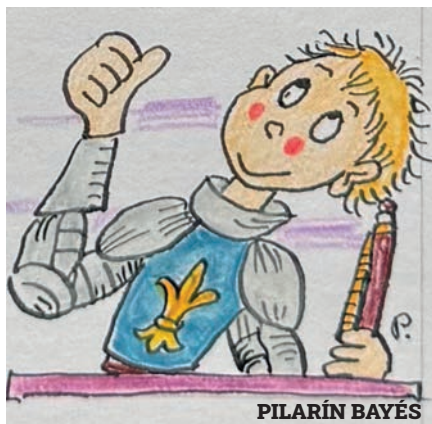
En 2 dies: massacre de centenars de persones al Sudan, desenes de morts a la ciutat ucraïnesa de Sumi per atac rus, Israel bombardeja el darrer hospital actiu a Gaza. El menyspreu pels Drets Humans i la impunitat global no són gratuïts: són un infern per a cada cop més gent

ELOI ARAN
@Eloi_Aran

14/04/2025

Arquitecte i teòleg

"Venerable" és sinònim d'"admirable"; hi ha molt a "mirar amb sorpresa" en l'obra d'Antoni Gaudí, però també en la seva persona. Que aquesta "venerable declaració" ens ajudi a passar de la mirada del turista a la del pelegrí que cerca

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

SANT JORDI, MONTSERRAT I OCTAVA DE PASQUA

La primera setmana de Pasqua resulta especialment intensa, amb la represa de la programació habitual. Dimecres 23 d'abril, Sant Jordi, ha estat novament una jornada diferent. En connexió amb els grans punts d'interès per a la rosa i el llibre, amb l'ambient social, cultural i polític al carrer i a les institucions, hem ofert un seguiment especial amb testimonis i històries diverses. Cap a les 14.15h, el protagonisme ha estat per a les editorials de temàtica religiosa.

D'altra banda, amb motiu de la

Pasqua jove de la diòcesi de Girona, que se celebra dissabte 26 d'abril a Calella i dins l'octava, el delegat de Pastoral amb Joves, Dago Rojas, assegurava al programa *Sense distància* que aquesta trobada, pensada per als nascuts entre 1990 i 2010, és una ocasió perfecta "perquè es trobin, escoltin i creixin junts" i alhora una mostra de "la inquietud espiritual que hi ha" en aquesta franja d'edat. A més, oferim diumenge 27 a les 11 la missa central del Mil·lenari de Montserrat, amb la imatge de la Moreneta a la plaça de Santa Maria.

Zoom MACIÀ GRAU

Per tal de compartir la Setmana Santa amb els feligresos, cada any la basílica de la Sagrada Família prepara una programació especial amb diversos actes de culte i activitats obertes a tothom. Una de les més destacades és la il·luminació de la façana de la Passió, que va tenir lloc els dies 13, 14 i 15 d'abril. Aquest esdeveniment únic de música i llums va estar acompanyat pels textos de Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

29 d'abril del 1429

A la Guerra dels Cent Anys, Joana d'Arc trenca el setge dels anglesos a Orleans

Contrapunt

Entre el laïcisme i el racisme

MOSTAFÀ SHAIMI

Investigador a la Universitat de Girona

A Catalunya, existeixen casos de discriminació per raó religiosa

La diversitat religiosa és una realitat creixent a Catalunya, fruit de les migracions i la globalització. Tanmateix, aquesta realitat no és acceptada. Segons l'Institut de Drets Humans de Catalunya (2023), el 38% de les persones musulmanes a Catalunya han patit discriminació per la seva fe, un reflex d'una societat que encara lluita per gestionar el pluralisme sense prejudicis.

El racisme vers les persones musulmanes és la cara més crua d'aquesta tensió. Les dones que porten hijab enfronten obstacles quotidians: el 65% declara haver estat exclosa d'espais laborals o educatius per aquest motiu (Observatori Islamofòbia, 2024).

Els partits d'extrema dreta han

convertit la religió en un camp de batalla ideològic. Discursos com "Islamització d'Europa" alimenten lleis excepcionals, com la prohibició de les *abaies* i els *qamis* —els vestits i les túniques tradicionals de països musulmans— a tots els establiments escolars públics de França. Aquestes polítiques transformen la diversitat religiosa en amenaça, legitimant-ne la marginació.

D'altra banda, el moviment feminista està dividit: mentre alguns corrents denuncien el vel com a símbol patriarcal, altres defensen el dret a l'autodeterminació de les dones musulmanes.

La laïcitat, en teoria, hauria de garantir la neutralitat de l'espai públic. Però quan es converteix en laïcisme

combatiu, pot vulnerar drets fonamentals. A Catalunya, existeixen casos de discriminació per raó religiosa, la Universitat de Girona va negar a una associació d'estudiants musulmans inscriure's en el registre d'entitats de la UdG o certs ajuntaments han denegat l'ús d'espais públics per a oracions musulmanes, al·legant incompatibilitat amb el caràcter laic de les institucions.

Com assenyala la Declaració de Barcelona per la Diversitat Religiosa (2023), "la llibertat de culte no és negociable en una societat democràtica". La qüestió no és si les religions tenen cabuda a l'espai públic, sinó com garantir que cap persona renunciï a la seva identitat per ser acceptada. ■

Mirada al món

Parlant d'esperança

FERNANDO CORDERO MORALES

Religió dels Sagrats Cors i periodista

És temps d'una comunicació en xarxa i harmònica

Periodistes i comunicadors vam celebrar al gener el Jubileu a Roma. A més, el Dicasteri per a la Comunicació va organitzar una trobada durant tres dies per a comunicadors d'arreu del món a la Pontifícia Universitat Urbaniana. Entre els ponents la premi Nobel Maria Ressa, Colum McCann, el cardenal Tagle o Paolo Benanti. Dos van ser els temes principals: intel·ligència artificial i noves narratives. En audiència amb el Papa, fora del guió escrit, ens va llençar: "A mi més que la intel·ligència artificial, em preocupa la natural." Cert, darrere dels algorismes hi ha el qui dona instruccions i exerceix de programador.

M'agradaria aturar-me en la proposta de Colum McCann, l'escriptor irlandès guanyador del *National Book Award*, que ens va parlar del poder de les noves narratives. Considera que les històries tenen el poder de generar empatia i connectar persones de diferents cultures, experiències i temps històrics. Advoca, a més, perquè les històries no tinguin només l'objectiu d'entretenir, sinó sobretot de transformar, a mode d'eines poderoses per guarir ferides personals i col·lectives. En novel·les com *Apeirogon* (2020), explora com les històries individuals poden transformar conflictes irresolubles. Que positiu que seria organitzar en parròquies o

altres àmbits trobades per explicar històries que generin esperança i transformació!

Francesc ens llençava algunes preguntes precises: "De quina manera sembrem esperança enmig de tanta desesperació que ens afecta i interpel·la? Com guarim el virus de la divisió, que amenaça també les nostres comunitats?" És temps d'una comunicació en xarxa i harmònica, que es deixi portar per la creativitat i la llum que provoca l'Evangelí. És temps d'explicar històries d'esperança, de trobar a faltar allò que ens manca i intentar conversió i fraternitat. Construïm plegats relats d'esperança. Teniu idea de cap iniciativa concreta? ■

Que Santa Maria ens ajudi
a trobar llum i raons per avançar amb alegria
pels camins de la vida

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

En aquest segon diumenge de Pasqua s'escau la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya. Aquest any, per raons litúrgiques, la celebració religiosa es trasllada a demà dilluns. La joia pasqual que envolta aquesta diada s'uneix a l'alegria de les celebracions del Mil·lenari de la fundació del monestir de Montserrat.

La muntanya més emblemàtica de les terres catalanes és, sens dubte, Montserrat. És una muntanya preciosa que atrau i sedueix pelegrins, turistes i excursionistes. Tots volen arribar-hi per contemplar-ne la bellesa de prop, però no se n'aniran sense veure la Moreneta, la Mare de Déu de Montserrat.

A Catalunya, la Moreneta la portem al cor i és part de la cultura catalana. Ella és la Rosa d'abril, l'estel de Montserrat, que ens il·lumina i guia cap al cel; així ens hi adrecem quan li cantem el preciós *Virolai*. La Mare de Déu en totes les seves advocacions és molt present en molts altres raons

La Mare de Déu és llum

del nostre planeta. Si poguéssim marcar el mapamundi amb un punt lluminós tots els pobles i llocs on es venera la Mare de Déu arreu del món, el món s'il·luminaria. I és que la Mare de Déu és llum. Quan sortim de casa nostra i visitem altres llocs, constatem l'amor que se li professa i l'emoció amb què se la venera.

He sigut testimoni d'aquest amor a la Verge Maria en una visita que vaig fer el passat mes de març a l'illa de Còrsega, on vaig ser convidat pel bisbe d'Ajaccio per presidir la celebració eucarística amb motiu de la festa de la patrona de la ciutat. Es tracta de la Mare de Déu de la Misericòrdia, la *Madunuccia*, que la veneren amb gran devoció i és la seva patrona, perquè l'any 1656 els va salvar d'una pesta. En l'homilia també els recordava un fet curiós. Fa uns anys, un equip de tècnics nord-americans van fer un estudi amb raigs làser de la tela pintada amb la imatge de la Mare de Déu de Guadalupe, a Mèxic. Van observar que a la retina d'un ull s'hi veia la imatge de l'indi Juan Diego —a qui es va aparèixer la Mare de Déu—, i a la retina de l'altre ull, un grup de persones —entre elles el bisbe. Els tècnics es van preguntar com i qui va poder pintar això a la minúscula retina de l'ull en ple segle XVI. I jo em pregunto: per què aquesta sorpresa? Què pensaven

trobar als ulls de la nostra mare?

Deixeu-me repetir el que els vaig dir allí: als ulls de la nostra Mare de Déu de la Misericòrdia, no hi ha altra cosa que els nostres rostres, perquè ella ens estima, perquè ella ens té sempre presents. Ens té presents com vosaltres, pares i mares, que estimeu els vostres fills i els teniu gravats a la retina. Avui, en el context del Jubileu, és una bona ocasió per admirar Santa Maria en una altra de les seves advocacions, la de Mare de Déu de l'Esperança, perquè ens ajudi a trobar llum i raons per avançar amb alegria pels camins de la vida. El nostre món està desorientat i té molta necessitat d'esperança. Demanem-li que ens consoli, que ens aixoplugui en el seu cor maternal i ens orienti cap a la pau. Demanem-li que faci de nosaltres pelegrins d'esperança capaços d'acompanyar amb tendresa tants germans nostres que passen dificultat.

Benvolguts germans i germanes, estem a punt d'entrar en el mes de maig, popularment conegut com el "mes de Maria". Ja sigui en forma privada, ja sigui en família o en comunitats cristianes diverses, us demano i em demano que preguem a Santa Maria, cada dia d'aquest mes, perquè Déu concedeixi el do de la pau al món. ¡Santa Maria, reina de la Pau pregueu per nosaltres i pel món sencer! ■

MONTSERRAT, LA CASA DE TOTS

Cada any més d'un centenar de romeries de Catalunya pugen al monestir per refermar la seva devoció a la Mare de Déu

MACIÀ GRAU

El monestir de Santa Maria de Montserrat és, sense cap mena de dubte, el monestir de Catalunya amb més fervor popular. Cada any, més de dos milions de persones visiten la muntanya empeses per la devoció a la Mare de Déu i per la bellesa dels paratges naturals que envolten el cenobi. Dins d'aquest grup, on hi trobem turistes de totes les procedències possibles, hi ha també els pelegrins de les parròquies catalanes, que pugen a Montserrat en comunitat en la recerca de pau, sentit i comunitat. Conegudes popularment com les romeries, aquesta

tradició ancestral és molt més que un pelegrinatge. Un autèntic bàtrec col·lectiu, que celebra la fe en aquesta muntanya sagrada. En el marc del Mil·lenari de Montserrat, que el cap de setmana del 26 i 27 d'abril viu un dels moments més esperats amb motiu de la Solemnitat de la Mare de Déu, ens apropem a tres romeries històriques de Catalunya: Vilafranca del Penedès, Viladecans i Lleida. Algunes d'elles, amb més de cent anys d'història, peregrinen cada any al monestir per refermar la seva devoció.

EL FENOMEN DE LES ROMERIES A MONTSERRAT

Com explica Eugeni Perea Simón, doctor en Història a la Universitat de Barcelona, els romiatges antigament eren força diferents dels ac-

tuals, ja que "inicialment es feien de manera individual, per devoció, i amb un alt component de sacrifici". La paraula "romeria" prové de "romer", que designava antigament el pelegrí que anava a Roma, però finalment aquest terme es va generalitzar, fins al punt que es va entendre per romiatge les "marxes d'un devot que camina cap a un santuari on hi ha una imatge o una relíquia, amb l'objectiu de complir un vot o demanar algun tipus de favor". Amb el pas del temps, com explica Perea Simón, el pelegrinatge va esdevenir també un acte col·lectiu: "Les diòcesis oferien indulgències als qui no podien arribar a llocs llunyans com Roma o Sant Jaume, i així nasqueren les romeries locals; celebracions comunitàries amb danses, música i pregària, arrelades en el

territori i vinculades sovint als santuaris marians.”

Una de les romeries contemporànies més antigues de Catalunya la trobem a Lleida, on la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, considerada la confraria degana del nostre país, organitza de manera ininterrompuda un romiatge al monestir benedictí des de fa 78 anys. El president de la confraria, Josep Estruch, ens aclareix que tot i que la confraria es va fundar el 1881, en els seus inicis eren altres entitats, com Acció Catòlica o les mateixes parròquies, les que organitzaven les romeries, fins que fa 78 anys va agafar el relleu la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. Estruch, autor d'un llibre que narra la història dels setanta anys de romiatges, reconeix que als inicis,

aquesta tradició era diferent de com la veiem ara: “Als anys seixanta aquest romiatge era espectacular. Sortíem de Lleida amb un tren de carbó (encara en conservem alguna fotografia), i ens portava a Monistrol, on s'agafava el cremallera. Tardàvem unes set o vuit hores per arribar al monestir”, explica. No obstant això, el president de la confraria té clar que l'essència continua, i que per als més de 250 confreres que hi participen, la romeria és imprescindible: “Aquesta té tres grans aspectes: la part espiritual, de devoció mariana i de religiositat popular, la més cultural, perquè Montserrat és cultura, i l'esbarjo i la natura, les caminades que fem, el gaudir dels paisatges montserratins”, manifesta Estruch, que recorda que des dels inicis, també

JOSEP ESTRUCH
“Una romeria té grans aspectes; la part espiritual i de religiositat popular, la vessant cultural i l'esbarjo”

FERRAN CIURÓ
“Hi ha gent que no ve a missa a la parròquia, però que mai no es perden la romeria”

hi ha gent que s'hi apunta "amb un esperit patriòtic".

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida és sense cap dubte un testimoni viu de la tradició de les romeries, i el proper mes de juliol tornarà al monestir durant tota una setmana, plena d'activitats. "Cada dia tenim coses per fer, però els actes més destacats són la xerrada impartida per un monjo, dedicada a algun tema d'actualitat, la vetlla a la basílica al vespre, que sempre és un moment especial, i la missa conventual, que presideix el bisbe de Lleida. També tenim una audiència amb el pare Manel Gasch, l'abat de Montserrat, que ens posa al corrent de la situació al monestir", explica Estruch.

COM ES PREPARA UNA ROMERIA?

Ja sigui un viatge d'un sol dia o d'una setmana completa, com és el cas de la de Lleida, totes les activitats que formen l'estada necessiten una gran preparació amb antelació, que permeti que els centenars de persones que hi participen puguin treure'n el màxim profit possible. En aquest sentit, Josep Estruch manifesta que la preparació d'una romeria d'aquesta envergadura sempre s'ha de fer d'un any per l'altre: "Quan s'acaba, ja preparem la següent. Parlem amb la comunitat benedictina i ja ens reserven les cel·les, les sales per fer les xerrades, etc." El principal respon-

sable d'aquest diàleg amb les diverses romeries de Catalunya és el pare Joan Maria Mayol, rector del santuari de Santa Maria de Montserrat i conegut per la seva proximitat amb els pelegrins, a més d'estar al capdavant de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, que l'any passat va celebrar els 800 anys. Per poder gestionar aquesta tasca, Mayol acull anualment els responsables de les romeries al monestir, on exposa les propostes pastorals de la comunitat i resol els dubtes que puguin sorgir. Enguany la trobada es va centrar en la celebració del Mil·lenari, en la qual el pare Mayol va "convidar els pelegrins a ser-ne participants, perquè es facin també seu el lema "Ora, Lege, Labora, Rege te Ipsum, In Communitate".

Una de les romeries catalanes on és imprescindible tenir una bona organització és la de Vilafranca del Penedès, que cada any reuneix més de 400 fidels que omplen 125 cel·les durant un cap de setmana. Les persones que treballen perquè la romeria sigui tot un èxit formen part d'una comissió formada per sis membres, entre els quals Ferran Ciuró Puig. Ciuró ens explica que sempre s'intenta buscar la millor opció per a tothom, i que com que és una romeria tan nombrosa les activitats estan també més dividides. La xerrada amb els monjos, per exemple, està pensada per al grup de joves de la parròquia, alhora que els més petits fan altres activitats més

familiars: "Anem introduint noves activitats des de cada espai de la parròquia. Fem un programa general, però cadascú s'organitza i participa on més li interessa", afirma. No obstant, hi ha un acte en el qual participen tots els romeus, la vetlla de Santa Maria. "Els monjos ens obren l'església i fem una hora de pregària dins la basílica. En aquest acte també es fa un ball típic de Vilafranca: el Ball de Sant Fèlix. Cada any puja un grup de la festa major que fa l'ofrena a la Moreneta i balla dins la basílica. Sempre omplim l'església", reconeix Ciuró.

UN ESDEVENIMENT RELIGIÓS QUE TRASPASSA FRONTERES

Aquesta vetlla de pregària multitudinària és l'acte del qual està més orgullós Ciuró, que explica que molts dels que van a la romeria durant l'any no apareixen a la parròquia: "Hi ha gent que no ve a missa a la parròquia, però que mai no es perden la romeria, per a ells és molt important. És per això que valorem el moment de la vetlla, una pregària a la Moreneta, on tothom participa, encara que no siguin creients. Ho considerem un dels grans èxits de la romeria de Vilafranca." Aquesta, que el mes d'octubre celebrarà el seu 99è aniversari, té una vinculació especial amb Montserrat, ja que va ser precisament durant un dels peregrinatges (pel 50è aniversari)

Antigament, la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida anava al monestir amb un tren de carbó. El viatge per arribar a la muntanya podia durar més de set hores.

El Via Crucis és una de les activitats principals de les romeries. A la foto, el romiatge del 2024 de la parròquia de Vilafranca del Penedès.

quan es va fer el donatiu de la creu que hi ha actualment a Sant Miquel. Aquesta romeria, a més del fet religiós que l'envolta, és un autèntic fenomen cultural i de celebració, on no falten les excursions, les xocolatades i les actuacions folklòriques com la dels castellers.

La importància de la romeria com a element aglutinador també s'aprecia a Viladecans, on des de fa 45 anys les quatre parròquies d'aquest municipi s'agrupen per peregrinar plegades a Montserrat. En aquest sentit, Joan Puig Mas, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Viladecans, explica que a causa de la realitat de la població, on hi ha un gran nombre d'immigrants, "la romeria i la devoció a Montserrat ajuda els nous vinguts a vincular-se amb la nostra terra i amb la nostra espiritualitat mariana". Molts d'aquests immigrants, com diu Mn. Joan, també participen a la romeria, i això els ajuda a conèixer de prop la comunitat parroquial. El romiatge, a més, és un autèntic lligam de les quatre parròquies de la ciutat.

A diferència d'altres romeries, la de Viladecans dura només un dia, en el qual se celebra una eucaristia presidida pels preveres de les par-

ròquies, es participa en una trobada-col·loqui amb un monjo i es fa un dinar de germanor. Tant Mn. Joan com les altres romeries de Catalunya esperen amb alegria el moment de peregrinar a Montserrat, on tothom se sent ben acollit, es retroba i es

renova. En aquest any tan especial, les 130 romeries catalanes que passaran pel monestir posaran el seu granet de sorra a la celebració del Mil·lenari, ja que com va dir el pare abat Manel Gasch, "formen part de la història de Montserrat". ■

JOAN PUIG
 "La romeria i la devoció a Montserrat ajuda els nous vinguts a vincular-se amb la nostra terra i amb la nostra espiritualitat mariana"

MANEL GASCH
 "Les romeries formen part de la història de Montserrat"

El mes de gener va tenir lloc la trobada anual dels responsables de les romeries al monestir de Montserrat.

TICA FONT

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Tots hem anat a viure allà on hi havia feina

Qui de vosaltres no ha migrat?

Qui dels lectors ha nascut a la ciutat on viu? Qui de vosaltres els seus pares han nascut a la ciutat on viuen? Tots ens hem mogut i tots ens hem mogut per qüestions laborals, tots hem anat a viure allà on hi havia feina. És el mercat el que designa on es produeix riquesa i nosaltres seguim l'estela del treball.

La principal migració és la que va del món rural cap a la ciutat, són migracions silencioses i que tots hem interioritzat que són voluntàries i responsabilitat de cada individu; no són considerades un problema social i col·lectiu. És responsabilitat de cada persona anar a viure allà on pot guanyar-se la vida i, per tant, no forma part de cap reivindicació social o política.

El món durant dècades s'ha anat urbanitzant, si el 1950 la majoria de població mundial era rural, el 70%, el 2018 va passar a ser el 45% i pel 2050 s'espera que sigui del 32%. Aquesta tendència es produirà de manera desigual geogràficament, algunes grans ciutats poden arribar a perdre població, degut a desastres naturals o processos de desindustrialització; però en general el procés urbanitzador, el procés migratori cap a les ciutats continuarà augmentant i serà més ràpid en

països de rendes baixes i mitjanes.

A Espanya el 2018 el 80% de la població vivia en ciutats i es calcula que cap al 2050 serà del 88%. Segons el cens espanyol del 2024, les àrees metropolitanes de Madrid i Barcelona contenen el 27% del total de la població espanyola. Per no dir que la costa mediterrània concentra la majoria de població espanyola.

Jo he nascut en un poble de Castelló, per estudiar vaig haver de marxar cap a València i en acabar els estudis i cercar feina, vaig trobar-la a Barcelona. El meu recorregut és molt comú. Els fills de pobles petits estudien. En acabar, si al poble no hi ha feina, marxen cap a ciutats més grans o capitals de província i sovint quan els pares es fan grans han de marxar a la ciutat amb els fills. Ara tinc amics que ells van deixar el seu poble, van venir a Barcelona, els seus fills han estudiat i ara un d'ells treballa a Berlín i l'altre a Amsterdam. El mateix podem comprovar a Barcelona: joves professionals europeus que consideren que és una bona ciutat per viure-hi, hi troben feina i s'hi queden.

Aquesta és la meva experiència més propera, però que no difereix d'aquells que han vingut d'un país iberoamericà o de l'Àfrica, tots busquen feina i millores per als seus fills. ■

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb un disseny únic i la tecnologia més avançada per oferir solucions sostenibles i de qualitat, garantint la millor experiència en l'espai de bany.

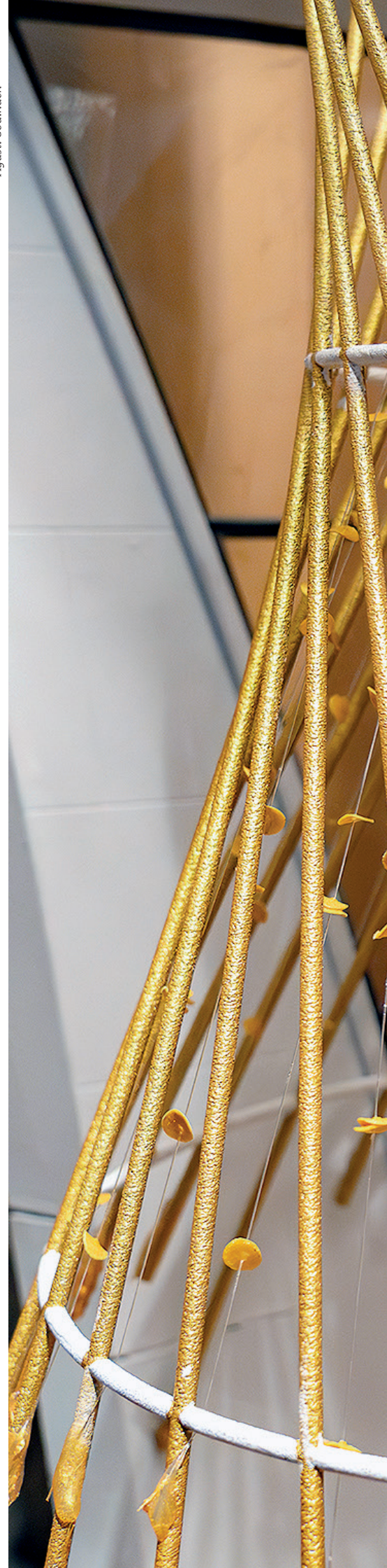
Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.

V

Agustí Godinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana informem que **Gaudí** ja és **venerable**, coneixem l'**Agnus Dei** de la **torre** de **Jesucrist** de la **Sagrada Família** i **dues escultures** per meditar, admirem la restauració del **retaule** gòtic de **Sant Martí** de **Teià** i recomanem el **llibre** de **Mons. Francesc Conesa** sobre **sinodalitat**

A finals del 2023, el Patronat de la Fundació Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família va convocar un concurs internacional per interpretar l'Agnus Dei. La proposta guanyadora ha estat la de l'italià Andrea Mastrovito, exposada al Museu Diocesà de Barcelona juntament amb les quatre finalistes.

Es reconeixen les virtuts heroiques de l'arquitecte, que ja és venerable

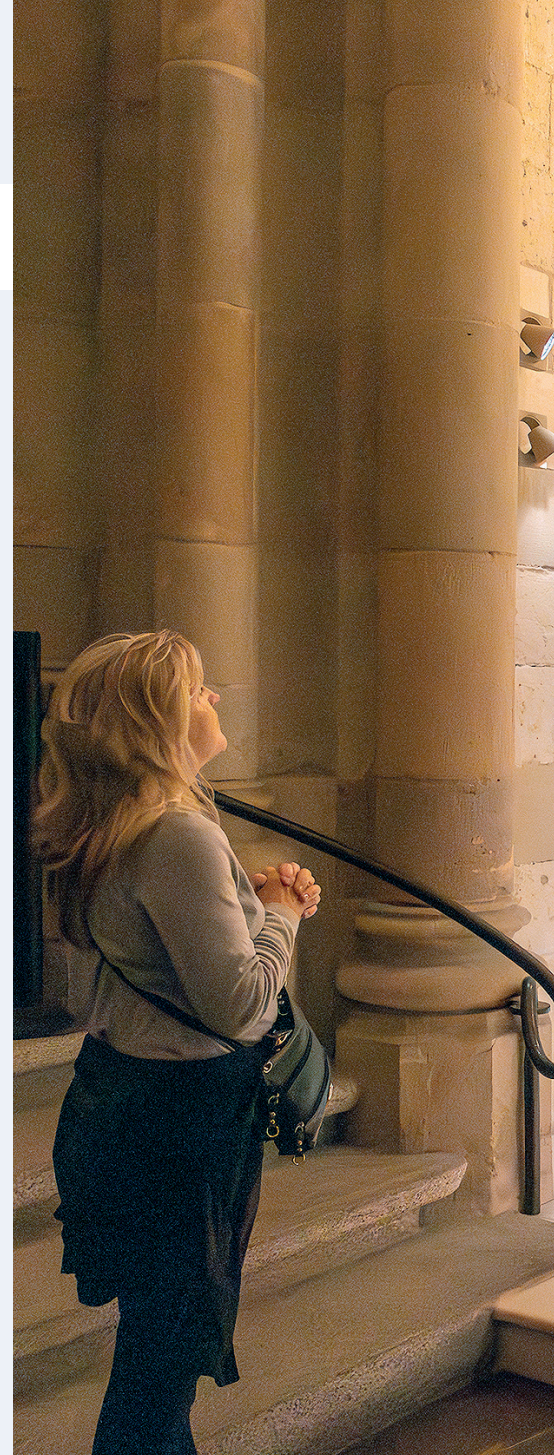
Gaudí s'apropa als altars

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Han hagut de passar 22 anys des que s'obrí la causa d'Antoni Gaudí perquè Roma donés la primera resposta positiva al clam de milers de fidels que veuen en el genial arquitecte un model a seguir en el camí de la fe. L'anunci ha arribat just quan es preveu que el 2026 acabin les obres de la torre central —la torre de Jesucrist— de la Sagrada Família; i just quan es compliran 100 anys de la mort del servent de Déu.

El papa Francesc acaba de signar el decret pel qual es reconeixen les virtuts heroiques d'Antoni Gaudí per la qual cosa l'artista català ja és venerable. Això suposa que la vida, obra i espiritualitat de Gaudí ja es poden proposar a l'Església local com un exemple, i que l'anomenat "arquitecte de Déu" pot exercir com a intercessor davant Déu. De fet, després de la declaració de virtuts heroiques, formalitzades per Causes dels Sants i subscripta pel Sant Pare, "es desencalla" el procés d'Antoni Gaudí cap a la santedat. Perquè en obrir-se la possibilitat de pregar a l'arquitecte perquè intercedeixi davant Déu per una intenció determinada, s'obre en conseqüència la possibilitat que, per la seva intercessió, el Senyor faci un miracle. D'aquesta forma, anirà creient la fama de santedat del venerable mitjançant els favors o gràcies sol·licitats a Déu per la seva intercessió. Així, en el cas que es verifiqui que aquesta intercessió ha propiciat un miracle, llavors Antoni Gaudí podria ser beatificat. Però aquest és un procés que pot trigar anys o fins i tot segles, com ha passat amb altres beats i sants; encara que totes les esperances estan posades en el fet que la beatificació pugui arribar aviat, potser per al centenari de la mort de Gaudí.

En qualsevol cas, el de fa uns dies és un gran pas en el reconeixement de qui Benet XVI definia com a "arquitecte genial i cristià conseqüent". Així va parlar d'Antoni Gaudí durant la seva visita a Barcelona el novembre del 2010 per a la dedicació al culte de la Sagrada Família i de l'altar. El Pontífex va lloar l'experiència de fe de l'arquitecte i la seva capacitat per fer

de la seva obra una lloança divina. Així s'expressava en l'homília de la missa d'aquell 7 de novembre del 2010 a la Sagrada Família: "Gaudí va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergís en la lloança divina; però, alhora, va treure els retaules a fora per posar davant dels homes el misteri de Déu revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. D'aquesta manera, va col·laborar genialment a l'edificació de la consciència humana ancorada en el món, oberta a Déu, il·luminada i santificada per Crist. I va fer una cosa que és una de les tasques més importants avui: superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en

Totes les esperances estan posades en el fet que la beatificació pugui arribar aviat, potser per al centenari de la mort de Gaudí

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Habitatge digne

En algun dels grups de xat dels quals formo part, sovint solen circular missatges com “una dona sola amb dos fills busca una habitació per viure” o “una família amb recursos escassos necessita habitatge perquè és al carrer amb els seus fills petits”. Tots ens lamentem i som conscients de l'impossible de la petició, perquè d'habitatge assequible, no n'hi ha, ni tan sols una habitació. I encara menys si et dius Sekou, Alika o el teu accent et delata l'origen estranger. Fa uns dies va haver-hi a tot l'Estat una gran manifestació contra l'augment enorme del preu de l'habitatge i de la manca d'aquests, especialment a les grans ciutats. Es demana que l'Estat defensi un dret universal essencial: un habitatge digne.

Francesc, en seu llibre *L'esperança no defrauda*, denuncia que una de les formes “més subtils” de “desplaçaments forçats, és la pujada de lloguers sense control estatal, que en nom d'una suposada llibertat de mercat deixa desemparades milions de persones”.

La seva posició és rotunda: “Les polítiques habitacionals urbanes que permetien donar habitatge a milers de treballadors i veïns de les grans ciutats han donat pas a una cursa voraç de les forces del mercat per transformar espais de luxe per a pocs el que abans eren veritables comunitats per a tothom.” Aquesta necessitat urgent ens empeny a comprometre'ns-hi, especialment en aquest Any Jubilar, a contribuir que hi hagi sostre per a tothom.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

Agustí Codinach

Una dona prega davant la tomba d'Antoni Gaudí, a la cripta de la basílica de la Sagrada Família.

aquest món temporal i obertura a una vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa. Això ho va fer Antoni Gaudí no amb paraules sinó amb pedres, traços, plànols i cims.” Per a Joseph Ratzinger, la basílica de Gaudí era “un signe visible del Déu invisible” molt necessària en un temps marcat pel laïcisme i la indiferència religiosa.

En aquell 2010 es va completar l'interior del temple expiatori la construcció del qual havia començat el 1882 i de la qual es va fer càrrec el jove arquitecte Antoni Gaudí el 1883. Llavors ell mateix ja començava a projectar el que seria la imponent basílica que fins avui es continua completant. Amb raó solia dir que “el seu client no té pressa” quan se li preguntava per

la consecució de l'obra.

Els mitjans internacionals, des de *The New York Times* fins a *The Guardian* passant pels francesos, alemanys, hispanoamericans o italians, s'han fet ressò de la notícia d'aquest pas endavant en la causa d'Antoni Gaudí. De fet, a Itàlia s'ha recordat aquests dies una definició preciosa que, sobre l'obra de Gaudí, va fer el nunci Francesco Ragonese, ambaixador del Papa al nostre país des del 1913. Després que el mateix Gaudí li expliqués el significat de cadascun dels elements de la Sagrada Família i que, en conseqüència, “per fer les coses bé primer cal l'amor i segon, la tècnica”, el diplomàtic va exclamar: “Vostè és el Dant de l'arquitectura!” ■

La Sagrada Família ha seleccionat la proposta artística d'Andrea Mastrovito per representar l'Anyell de Déu de la creu de la torre de Jesucrist

L'“Agnus Dei” en clau contemporània

Andrea Mastrovito mostra la seva creació artística, que ha estat la seleccionada.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Fins al 9 de juny, les persones que visitin el Museu Diocesà de Barcelona podran gaudir d'una exposició que té com a protagonista la creu de la torre de Jesús de la Sagrada Família, més en concret, la representació de l'Anyell de Déu que s'ubicarà en l'eix vertical central.

En la tradició cristiana, l'Anyell de Déu és la imatge de Jesucrist mort i ressuscitat que dona la vida i redimeix així tota la humanitat. Però, com portar aquesta iconografia tan tradicional a l'art contemporani? Cinc artistes internacionals van rebre l'encàrrec de fer les seves propostes i, encara que només un

ha estat l'escollit, totes es poden veure a la Pia Almoina.

Així, el recorregut ens porta per l'obra de l'italià Andrea Mastrovito (Bèrgam, 1978), que ha estat la seleccionada per un jurat format pels membres de la Comissió Artística i de la Junta Constructora de la Sagrada Família.

La Comissió Teològica de la Sagrada Família va considerar que l'Anyell havia de ser clarament identificable des de l'interior de la creu i que, des de l'exterior, s'havia de poder reconèixer la seva presència a través de les finestres del braç superior.

Doncs bé, la proposta de Mastrovito ofereix un Anyell fet de vidre buit i recobert amb fragments de trencadís de vidre, que brilla amb la llum solar durant

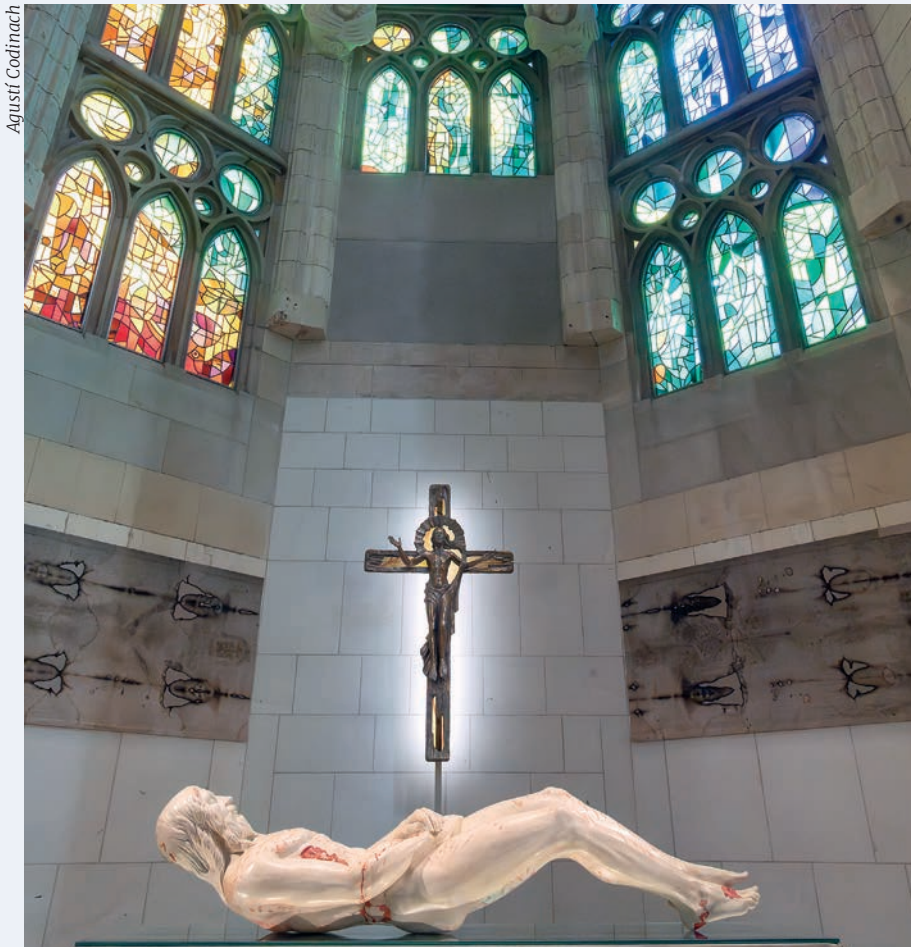
el dia i amb una inscripció de fòsfor activada per làsers durant la nit. Se situa, a més, en un hiperboloide, format per 24 feixos lumínics amb cites de l'Agnus Dei del Nou Testament.

La resta de propostes que es poden contemplar a l'exposició són les del també italià Edoardo Tresoldi, la del portuguès David Oliveira, així com la dels espanyols Gonzalo Borondo i Jordi Alcaraz.

Tots ells hi eren el dia de la inauguració de l'exposició, el dijous 10 d'abril, com també hi eren els responsables del Museu Diocesà de Barcelona, de la Junta Constructora de la Sagrada Família, així com els membres de la Comissió Artística i, en representació de la Comissió Teològica, el teòleg i bibliista Armand Puig. ■

“Home del Sant Sudari” i “Creu de l’Esperança” es poden visitar fins al desembre

La Sagrada Família exposa dues escultures que conviden a la meditació espiritual

Agustí Codinach

La Sagrada Família acull aquestes dues peces magistral.

MAC
Barcelona

La basílica de la Sagrada Família va presentar dimarts 15 d’abril dues escultures, *Home del Sant Sudari* i *Creu de l’Esperança*, que es poden visitar fins al mes de desembre. “Amb aquesta exposició, els fidels són convidats a una profunda meditació espiritual,

dins d’un camí de contemplació i recerca interior, ben palès sobretot en aquests dies de Setmana Santa”, va expressar el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, durant l’acte inaugural.

L’Home del Sant Sudari és una obra realitzada en guix per Sergio Rodella, mentre que la *Creu de l’Esperança* està executada en bronze per Albano Poli. Totes dues escultures s’han dut a terme a l’estudi Progetto Arte Poli, que les ha cedit temporalment a la Sagrada Família.

“Una reproducció exacta, volumètrica i de mida real del cos que es troba plasmat al Sant Llençol de Torí, amb tots els signes de la seva passió: nafres, sang...” Així va definir el cardenal Omella *l’Home del Sant Sudari*. I va afegir: “Uns signes que ens revelen com va haver de patir Jesucrist per salvar la humanitat.”

Per la seva banda, la *Creu de l’Esperança* “és un magnífic treball escultòric del mestre Albano Poli que ens parla de la resurrecció. La Setmana Santa ens indica que la mort no té la darrera paraula en la nostra vida; ens recorda que Crist ha mort per tots nosaltres i que després ha ressuscitat per tal que nosaltres tinguem vida en Ell”.

Mn. Robert Baró, encarregat del Secretariat de Patrimoni Cultural del bisbat de Barcelona, va manifestar que “són obres d’art pensades per al culte, perquè ajudin els fidels en la pregària”. “Molt especialment —va concretar— la figura del Crist jacent, la qual, a través d’un curós estudi científic, ens mostra les petjades físiques de la història de la salvació. L’artista ho ha interpretat i ho ha transmès plàsticament.”

Finalment, el cardenal Joan Josep Omella va esmentar en la seva intervenció que el Sant Pare havia declarat venerable a Antoni Gaudí, “una gran notícia que ha d’omplir de joia la comunitat cristiana i tot el món” i que esdevé “un camí proper a la seva beatificació”. L’arquebisbe de Barcelona va posar en relleu que “Gaudí estava enamorat de Jesucrist, i la basílica de la Sagrada Família és fruit de l’exaltació d’aquest amor”. “En la trajectòria, professional i personal, de Gaudí, ciència, art i fe van estretament units”, va dir. ■

Presentada la restauració del retaule gòtic de “Sant Martí”, de la parròquia de Teià

Obra mestra en tota la seva esplendor

Agustí Codinach

Obra excepcional del gòtic català.

MAC
Barcelona

Dijous 3 d'abril va tenir lloc al Museu Diocesà de Barcelona la presentació de la restauració d'una de les obres més rellevants del seu fons: la taula central del retaule gòtic de *Sant Martí*, originària de la parròquia de Teià. Ben significativament, l'acte duia per títol “*Sant Martí* torna a lluir”.

Mn. Robert Baró, director del Museu Diocesà de Barcelona, va manifestar que “la missió primordial del museu és recuperar el nostre patrimoni artístic”. I un bon exemple és la recent restauració del retaule gòtic de *Sant Martí*.

“El Museu Diocesà de Barcelona està duent a terme una tasca ingent de l'inventari de totes les peces artístiques

que hi ha a la diòcesi barcelonina”, va reconèixer Mireia Mestre, directora del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya (CRBMC).

Mestre va constatar la magnífica relació que hi ha entre totes dues institucions, alhora que ha reivindicat la feina de les restauradores-conservadores. En el cas del retaule gòtic de *Sant Martí*, Beatriz Montobbio i Lourdes Domedel han treballat “amb gran professionalitat a la mateixa seu del CRBMC, a Valldoreix”.

“La restauració ha estat llarga i lenta”, van explicar les expertes. “La primera mesura per emprendre aquest treball de restauració ha estat analitzar exhaustivament l'estat de conservació tant del suport com de l'estrat pictòric”, van assenyalar.

Amb l'ajuda d'un *power-point*,

Montobbio i Domedel van mostrar als nombrosos assistents a l'acte les imatges de tot el procés d'intervenció restauradora, així com les reveladores fotografies “de l'abans i del després”. “Ha calgut treure la brutícia i la capa de vernís, i fer els tractaments adients per revertir l'alteració dels colors que ha sofert l'obra al llarg del temps”, van posar en relleu les restauradores-conservadores.

Tot seguit, la Dra. Rosa Alcoy, catedràtica d'Història de l'art a la Universitat de Barcelona, va qualificar d’“excepcional” la taula central del retaule gòtic de *Sant Martí*, “una autèntica filigrana, obra d'un enigmàtic mestre”, ja que se'n desconeix l'autoria.

Finalment, Josep M. Balada, membre de l'Espai Sant Martí de la parròquia de Teià, va revelar el motiu pel qual sant Martí és el patró de la vila. ■

L'acte va comptar amb la participació de Sergi Gordo, bisbe de Tortosa

El bisbe Francesc Conesa presenta el seu llibre “Com ser una Església sinodal missionera”

Els bisbes Francesc i Sergi durant la presentació del llibre.

JÚLIA AYALA

Delegada de Mitjans de Comunicació del bisbat de Solsona

El dilluns 14 d'abril passat, va tenir lloc la presentació del llibre del bisbe Francesc Conesa sobre el Sínode *Com ser una Església sinodal missionera*, de l'Editorial Claret.

La presentació, que es va fer a la Sala dels Sants Màrtirs del Palau episcopal de Solsona, va comptar amb la presència del bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, que va acompanyar el bisbe Francesc. Més de vuitanta persones van omplir la sala, després d'haver participat també en la missa crismal a la catedral.

El bisbe Francesc va repassar els temes d'aquest seu segon llibre sobre el Sínode remarcant que el Sínode no s'ha acabat sinó que continua i que el

camí de la sinodalitat és el camí que s'espera de l'Església del tercer mil·lenni. També va fer esment que la Conferència Episcopal Espanyola li ha encarregat ser el responsable espanyol del procés sinodal que el papa Francesc ha obert fins al 2028.

Per la seva banda, el bisbe Sergi va comentar, entre d'altres, les 10 indicacions pràctiques per continuar avançant i que surten al final del llibre. En acabar, algunes persones es van apropar al bisbe Francesc perquè els signés el llibre.

El camí de
la sinodalitat és
el camí que s'espera
de l'Església
del tercer mil·lenni

Universitat
Abat Oliba CEU

**Jornada de
Portes Obertes**

31 de maig

Inscriu-te
aquí en el QR

Canvia
el teu present.
Crea
el teu futur.

IVAN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

A més del benefici mediambiental, Troballes ha tingut un fort impacte social.

INCLUSIÓ SOCIAL I SOSTENIBILITAT

Troballes va néixer l'any 2006 davant la necessitat de Càritas diocesana de Lleida de gestionar el gran volum de donacions de roba que rebien. La roba es recull i es tracta per destinar-la a donacions socials, a la venda de segona mà o bé es recicla. El projecte dona feina a persones en risc d'exclusió social, un dels principals objectius de Troballes.

A partir del 2025, la nova llei de residus considerarà el tèxtil com un material reciclable al mateix nivell que el vidre o el paper, fet que reforça la importància d'un sistema de gestió tèxtil eficient com el de Troballes. La roba recollida es trasllada a una planta de reciclatge gestionada per una empresa d'inserció social sense ànim de lucre, membre de la cooperativa Moda Re-, que genera més de 300 llocs de feina per a persones en situació de vulnerabilitat.

Aquest model de treball reafirma el compromís de Càritas diocesana de Lleida amb la sostenibilitat, la solidaritat i la inclusió social, contribuint a un sistema més just i responsable a les terres de Lleida.

Càritas Diocesana de Lleida

TARRAGONA

El Museu Diocesà de Tarragona rep dues peces de Jujol

El dia 7 d'abril va tenir lloc l'acte de lliurament de dues peces de l'arquitecte tarragoní Josep Maria Jujol Gibert, fins ara custodiades a l'Arxiu Jujol del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC), a l'arxidiòcesi de Tarragona, concretament al Museu Diocesà de Tarragona, per voluntat testamentària del fill de l'arquitecte, Josep Maria Jujol.

SOLSONA

Inauguració de l'exposició "L'orant i Miró. Esperit mural"

El dia 10 d'abril, el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona va inaugurar la nova exposició *L'orant i Miró. Esperit mural*, que es podrà visitar fins al dia 4 de juliol. L'acte va comptar amb la presència del bisbe Francesc Conesa i el director general del Patrimoni Cultural de la Generalitat, entre d'altres autoritats.

LLEIDA

Finalitza un cicle de conferències sobre la transcendència

El teòleg Ramon Prat va parlar el 10 d'abril passat de la "certesa intuïtiva experimentada" com a clau de la seva relació amb la transcendència: creure sense buscar, però treballant-ho i posant-ho a prova. Ho va explicat a l'IEI en el tancament del cicle de conferències dedicat a la transcendència de l'IREL.

TERRASSA

El bisbe Salvador presideix la multitudinària celebració de Rams a la catedral

Mons. Salvador Cristau va presidir la benedicció de Rams a la plaça Vella de Terrassa, seguida de la missa a la catedral. Aquesta celebració inicia els grans actes de la Setmana Santa, esdevé el seu pòrtic. Com en altres ocasions, la plaça Vella queda petita per encabir la gent que va voler participar en aquest acte, portant-hi els infants i ple de palmors i branques d'olivera i de llorer.

VIC

25ena Matinal de Formació del Cant: "Canteu al Senyor un càntic nou"

Organitzada per la Comissió Diocesana de Música Sacra, el dissabte 3 de maig tindrà lloc al Seminari de Vic la 25ena Matinal de Formació del Cant, una trobada que al llarg dels anys s'ha consolidat com un espai de referència per a músics, cantaires, directors de cor i totes aquelles persones que estimen i viuen amb compromís la música litúrgica. Informació i inscripcions: secretariatmusica.bvic@gmail.com

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Assemblea General de Càritas Catalunya a Sant Feliu

La Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat va acollir dilluns 14 d'abril l'Assemblea General de Càritas Catalunya. La primera d'aquest any que ha tingut la presència del president de la Generalitat, Salvador Illa. La trobada va comptar amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, i el bisbe auxiliar Javier Vilanova.

GIRONA

Blanes acull la 32ena Trobada Diocesana de Vida Creixent

La vila de Blanes va acollir, el dimecres 9 d'abril, la 32ena Trobada Diocesana de Vida Creixent. Va ser presidida pel bisbe, fra Octavi Vilà, i va comptar amb la participació d'unes 200 persones provinents d'arreu de la diòcesi. El programa va comptar amb una conferència, una missa i un dinar de germanor.

TORTOSA

Missa commemorativa de la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta

A mitjanit del 24 al 25 de març es va celebrar a la Reial Capella de la Cinta un any més la missa commemorativa de l'esdeveniment extraordinari de la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta per donar a Tortosa el seu cingol, "regalo d'amor", en agraïment a la veneració dels tortosins cap a Ella. L'Eucaristia, presidida pel bisbe Sergi Gordo, fou concelebrada per membres del Capítol Catedralici i altres preveres.

URGELL

Mn. Joan Peretó i Cerqueda descansa en la pau del Senyor

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del bisbe coadjutor, Mons. Josep-Lluís Serrano, va presidir les exèquies de Mn. Joan Peretó i Cerqueda a la basílica de la Mare de Déu de Valldeflors a Tremp el dia 15 d'abril. A les exèquies hi foren presents els sacerdots de l'arxiprestat, encapçalats per l'arxipreste i rector de Tremp, Mn. Alfons Velásquez, i molts capellans de la diòcesi.

MARTA POMÉS

Coordinadora del Comitè d'Ètica d'Educació de la FECC, coordinadora de cursos i membre de l'equip acadèmic de l'Institut Borja de Bioètica – URL

AULA EDUCATIVA

L'ètica com a testimoniatge de l'escola cristiana

En temps d'incertesa és quan es fa més important fer presents els trets essencials que defineixen una institució

El mes de novembre passat la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, en col·laboració amb l'Institut Borja de Bioètica-URL, va constituir el Comitè d'Ètica d'Educació amb la voluntat d'orientar, sensibilitzar i assessorar en qüestions d'ètica les institucions i persones vinculades al món educatiu.

Aquesta tasca és ben necessària en el context social i educatiu en què ens trobem. Un context complex, d'evolució constant. Les incerteses i les inquietuds són presents en el dia a dia. Dubtes i qüestions sobre la identitat de gènere, el final de vida, la intel·ligència artificial, la justícia social, la inclusió i la diversitat... ja són presents a l'aula i això suposa que es donin situacions i reptes en el dia a dia

que requereixen una reflexió acurada, d'una mirada ètica pensada.

En temps d'incertesa és quan es fa més important fer presents els trets essencials que defineixen una institució. Allò que la fa ser el que és, la seva essència. És a dir, la seva identitat: el seu sentit últim, per tal de mantenir el rumb i l'autenticitat en el seu fer del dia a dia. Que les actuacions siguin expressió dels valors que defineixen la institució reforça la seva identitat i credibilitat.

Són els testimonis i les seves accions que fan que compreguem el sentit dels principis ètics, esdevenint així orientacions per a nosaltres. És sent exemple d'aquesta sensibilitat ètica, sent exemple de la necessitat d'escolta i de la reflexió pensada, sent exemple de la inquietud pel bé de la

comunitat, que s'educa en aquests valors.

I és que com diu Joan-Carles Mèlich, al seu meravellós llibre *Filosofia de la finitud*, "l'ètica no es pot ensenyar amb raons, amb conceptes. La paraula ètica es la paraula testimonial".

En definitiva, si una institució recorre a un comitè ètic, en aquest cas, si una escola fa una consulta al Comitè d'Ètica d'Educació, transmet una sensibilitat i inquietud ètica; manifesta tenir consciència de la complexitat i profunditat de certa situació; expressa recerca de rigor i fonaments en el fer i decidir.

Fa present, amb aquest acte, que té la voluntat de dedicar temps a l'escolta de l'altre i a la reflexió pel bé de la comunitat, significant valors com el diàleg i el respecte. ■

FERNANDO DE LOS BUEIS
 Professor doctor del Departament
 de Psicologia de la Universitat
 Abat Oliba CEU i psicòleg general
 sanitari

@juanjofdzsola

APUNTS DE PSICOLOGIA

El gra que va caure a terra i va morir

Sant rere sant, han anat posant per escrit, i dut a la pràctica, aquells principis de caritat que informen la veritable obediència

No són aliens al nostre cor els diversos abusos de poder, judici o consciència que embruten tant la vida consagrada com tantes i tantes relacions jeràrquiques en les quals es posa en joc el consell evangèlic de l'obediència.

Tals fets poden ser qualificables d'escàndol, en la mesura en què porten tants fidels a pensar que potser no és tan bo obeir aquells elevats en dignitat. Com a psicòlegs catòlics al servei de l'Església, se'ns permet col·laborar en certa mesura amb aquella potestat que només és competència absolutament de nostre Creador i Senyor; la salvaguarda de la integritat psicològica dels nostres pacients. Coneixedors de la missió encomanada, és el nostre deure aprofundir i reflexionar en aquesta realitat.

Si hi ha alguna cosa que tenim clara els que visitem l'ànima d'aquells trencats i menyspreats és el greu oblit d'aquell tresor donat al llarg dels segles, la tradició monàstica. Sant rere sant, han anat posant per escrit i dut a la pràctica, a través

de regles, constitucions i preceptes d'un valor psicològic incalculable, aquells principis de caritat que informen la veritable obediència. És precisament aquesta virtut la que és origen i forma de qualsevol altra, la que imprimeix en qualsevol acte la seva bondat intrínseca; no és possible, doncs, virtut o acte meritori sense caritat. Des dels mateixos apotegmes dels primers pares del desert, passant per sant Joan Crisòstom, sant Agustí, sant Benet, sant Francesc, sant Domènec, santa Teresa, sant Ignasi de Loiola i tants d'altres; en tots ells i els seus escrits es poden identificar perfectament aquests principis de caritat que imprimeixen la veritable obediència.

Des de la manera com s'escull el superior o els subordinats, fins aquelles petites normes que regien la convivència, en tots ells, malgrat tractar-se de carismes ben diferents, s'observa una caritat que és forma de l'obediència. Amb tot, sembla que en els nostres dies bé per avarícia, bé per vanitat espiritual, caiem en els mateixos errors que els sants esmen-

tats van intentar arranjar. Tots ells van mostrar que l'obediència era un dels tres grans vots que permetien la vida més perfecta d'acord amb la nostra naturalesa. Però, en moltes ocasions, influïts pel nominalisme, que fa bo el dolent i dolent el bo a voluntat, es corrompen comunitats, subordinats i superiors. Només sobreviu aquell que és capaç de buidar la seva consciència i anul·lar el judici per començar a viure sota criteri absolut de l'altre.

Sí, perquè el gra de blat doni fruit, ha de caure a terra i morir; també és cert que ha de conservar la seva naturalesa de gra, així com la capacitat de donar fruit. Altrament es converteix en farina o aliment d'ocells i cucs. De la mateixa manera, si un gra és de blat, hem de vetllar perquè la planta que en sorgeix sigui blat i no pomera o figuera, ja que així va ser pensat per nostre Senyor. Només així l'obediència esdevé veritable exigència, precisament perquè fa elevar l'ésser humà a cotes sobrenaturals, purificant allò que ha de ser purificat i perfeccionant allò que ha de ser conservat. ■

Crònica d'una llarga presència religiosa i cultural

ELS FRARES CAPUTXINS A CATALUNYA

JOAN FERRER I COSTA

Universitat de Girona

Fra Valentí Serra de Manresa, historiador polifacètic de la vida i les tradicions relacionades amb els frares caputxins catalans, acaba de publicar un llibre de síntesi preciós que porta per títol *Quatre segles de vida caputxina 1578-1968* (Barcelona: Edicions Morera 2025; 250 pàgines).

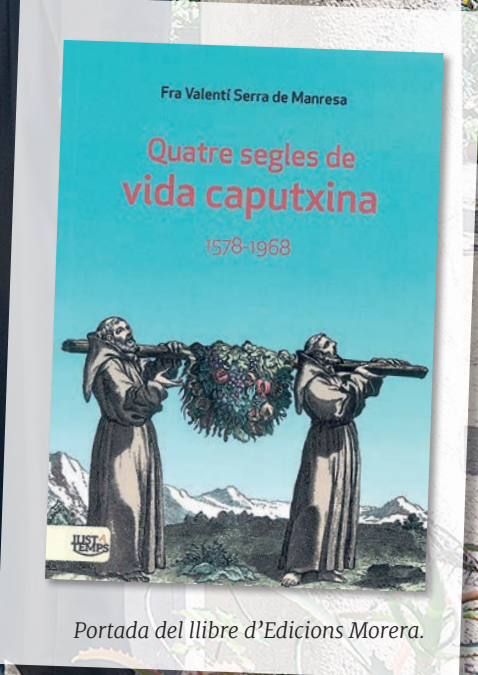
L'obra enceta la col·lecció Just a Temps i presenta una panoràmica històrica de la vida religiosa caputxina des de l'arribada dels framenors caputxins a Catalunya l'any 1578 fins a l'any 1968, com qui diu l'endemà del Vaticà II, quan es van promulgar les constitucions que havien de regir la vida dels frares després del Concili. Els darrers seixanta anys —aquells en què hem viscut nosaltres— pertanyen a un temps obert que no és inclòs dins d'aquesta obra.

Ens trobem davant d'un llibre excel·lent, distribuït en quinze capítols, una nota de cloenda, un glossari i la bibliografia essencial (aquest llibre es presenta sense notes perquè les fonts manuscrites i obres que fonamenten el treball de fra Valentí es troben perfectament docu-

Agustí Codinach

Fra Valentí, fra Jesús i fra Amal Raj,
al convent de Sarrià.

Portada del llibre d'Edicions Morera.

mentades en els gruixuts volums publicats per l'autor des del 1996 fins al 2014). Aquest estudi és especialment atractiu perquè conté la reproducció de gran qualitat de gravats, mapes i fotografies antigues que complementen de manera magnífica la història narrada.

En el cor de les inquietuds culturals i religioses del segle XVI, neix a la regió italiana de les Marques la reforma caputxina dels framenors, els homes que van voler seguir la vida i l'ensenyament de sant Francesc d'Assís. Els primers caputxins —dits així per la caputxa amb punta i de forma piramidal que va caracteritzar l'hàbit dels religiosos— eren homes que es van proposar viure de manera radical la regla i el testament de sant Francesc. Aquesta inquietud espiritual es va propagar per diversos indrets d'Europa, però el rei d'Espanya Felip II s'oposà a la presència del nou orde als territoris que governava. L'obstinació evangèlica dels primers frares, però, va vèncer la prohibició del monarca. El lema de la vida caputxina es trobava a la llinda dels convents: *Congregavit nos in unum Christi amor* (“L'amor de Crist ens ha congregat en un”). Els primers frares eren d'origen castellà o italià, fet que va fer que durant els primers anys no tinguessin prou agili-

tat per poder predicar en la llengua del nostre país, però els religiosos es van fer estimar de seguida perquè s'oferien per assistir la gent en moments d'angúnies extremes: assistència als malalts en temps de pestes i als soldats en èpoques de guerres. En aquest context, fra Arcàngel d'Alarcón —introdutor de la vida caputxina a Catalunya— va fundar el protoconvent de Sarrià l'any 1578 (*“en una pequeña iglesia con una pobre casa en la parrochia de Sarrià, a media lengua de Barcelona”*), segons la narració de fra Miquel de Valladolid, primer cronista).

El llibre és molt ric en anècdotes —“Què en seria, de la mare història, si no fos per la tieta anècdota!” (frase que s'atribueix a Salvador Espriu)— com la del frare que, per fer lloc a la sala on s'exposaven els cossos momificats del convent de Montcalvari a Barcelona —la tradició de les mòmies en exposició venia dels caputxins italians—, va agafar un tràmec i va trinxar les mòmies.

La vida religiosa caputxina en terres catalanes va atreure molta gent. Així, a principi del segle XVIII, hi havia 25 convents i 515 religiosos (d'aquests, 128 tenien la patent de predicador, 168 eren simples sacerdots, 76 eren estudiants i 143 eren llecs). I què feien aquests frares als seus convents? Un manuscrit

descobert per fra Valentí Serra diu: “Quatre coses s'han de fer en la celda, que són, primer: orar, ço és vocal o mentalment dient ses devocions; segon: treballar, ço és, llegir llibres espirituals i a propòsit per a son esperit —tancant la finestra un rato quan se troba cosa d'esperit—, o escriure coses de devoció o d'ensenyança, cosir o altres exercicis de mans que sien de profit, i no pas coses curioses com són reliquiaries o altres coses per a donar a seculars, per què se'n segueixen grandíssims inconvenients.” Els temps —som a la Catalunya setcentista— van portar també problemes en la vida dels religiosos: la moda del tabac en pols per a ensumar —el rapè— i la xocolata... Al llibre hi descobrim que les trumfes o patates —tan populars que són en el nostre temps— no van començar a ser menjades pels frares (i segurament per tothom) —concretament al convent de Martorell— fins a partir del 1812, de resultes de l'escassetat d'aliments que va provocar l'ocupació napoleònica.

La història ha estat també molt cruel amb la vida religiosa, que va ser suprimida per decret l'any 1835. Els frares es van trobar avui per demà sense casa ni manera de viure. Les cròniques de l'època en donen un testimoni punyent: *“Desde la frontera española a Italia vivimos pi-*

En el cor de les inquietuds culturals i religioses del segle XVI, neix a la regió italiana de les Marques la reforma caputxina dels framenors

La vida religiosa caputxina en terres catalanes va atreure molta gent. Així, a principi del segle XVIII, hi havia 25 convents i 515 religiosos

Gravat corresponent a la missió caputxina a les Carolines.

dendo limosna, para la que nos dirigí-amos especialmente a los párrocos en cuya casa pernoctábamos y comíamos; y aunque todos los párrocos menos uno, nos trataron bien, el viaje resultó pesado y miserable.”

La represa de la vida caputxina a Catalunya va ser una tasca molt difícil. Tot (re)començà quan es va obtenir l'autorització per establir a Arenys de Mar una casa de missions per a Mesopotàmia (!). Aquesta casa era la de la família de fra Joan Baptista Pruna. La província religiosa caputxina de Catalunya no fou restaurada fins a l'any 1900. La presència cultural dels frares en el cor de la cultura catalana fou molt significativa durant les primeres dècades del segle XX: Joaquim Ruyra, Jaume Bofill i Mates, Josep Carner i Maria-Antònia Salvà es trobaven molt a prop de l'experiència caputxina.

La història del segle XX ha estat molt cruel. Els frares van patir una dramàtica persecució durant la guerra civil espanyola. Les consignes eren clares: *“La clase obrera ha resuelto el problema de la Iglesia sencillamente no dejando en pie ni una siquiera”* (A. Nin, agost de 1936). A Catalunya van morir trenta religiosos caputxins assassinats *in odium fidei*. La represa de la vida després de la guerra civil va ser també difícil. L'any 1966 es produïren els fets de l'anomenada “Caputxinada”, que esdevindria un símbol del que havia de ser el llarg final de la dictadura franquista.

El llibre es clou amb uns capítols de gran interès dedicats a les missions caputxines a ultramar: Trinitat i Guaiana, Mesopotàmia, les Carolines i Caquetà-Putumayo-Amazones van ser territoris on els frares caputxins catalans es van fer presents i van donar testimoni de vida evangèlica. Un altre capítol presenta les característiques de la predicació caputxina. És molt interessant la carta de l'any 1718 adreçada al guardià del convent de Mataró: “lo parlar castellà, *etiam* en lo púlpit, en Catalunya no és gens ni a glòria de Déu, ni salvació de cap ànima, sinó una pura vanitat o vanagloria de l'orador, cosa tan estranya d'una tan santa religió caputxina.” El capítol 14 és dedicat a presentar breument la història de les clarisses-caputxines a Catalunya, branca

femenina de l'espiritualitat caputxina. El darrer capítol del volum és dedicat a la cultura popular. Cal dir que fra Valentí és un gran comunicador que ja fa una colla d'anys que ha anat divulgant en llibres que han estat molt ben acollits l'horticultura i la gastronomia “a la caputxina”, així com les tradicions remeieres dels frares catalans. En temps con els nostres, aquesta manera de viure i de menjar senzilla i ecològica, i també de guarir moltes coses de manera natural és profundament apreciada per moltes persones.

En conjunt, cal agrair molt i molt a fra Valentí Serra que, en la celebració dels cinc-cents anys de l'inici de la vida caputxina, hagi ofert a la cultura catalana aquest volum de síntesi, bellament il·lustrat, sobre la història i la vida dels frares caputxins, presents a Catalunya des del 1578. Ser caputxí és una manera molt atractiva de viure l'Evangeli de Jesús. Aquestes pàgines ho demostren. ■

Divendres 30 maig, a les 18 h, a l'església de Pompeia (Diagonal, 450), presentació del llibre *Quatre segles de vida caputxina, 1578-1968*, amb les intervencions de:

- Fra Jesús Romero, ministre provincial dels caputxins de Catalunya
- Fra José Angel Echeverria, vicari provincial dels caputxins d'Espanya
- Dra. Maria Àngels Pérez-Samper (catedràtica d'Història Moderna de la UB)
- Fra Valentí Serra, l'autor

Dissabte 31 de maig, a les 11 h, a l'església de Pompeia, missa d'acció de gràcies pels 125 anys de la restauració de la Província caputxina de Catalunya (amb la presència del ministre general, fra Roberto Genuin, del ministre provincial dels caputxins de Catalunya, fra Jesús Romero; del ministre provincial de Portugal; del ministre provincial i del vicari provincial d'Espanya).

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Compren edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - Maria Cristina)

Montserrat ens ensenya que, conjuntament, podem caminar cap al futur sense por, amb força, amb esperança

Montserrat, escola d'esperança

**JOAN PLANELLAS
I BARROCELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benlloguts, aquest diumenge segon de Pasqua coincideix amb la diada de la Mare de Déu de Montserrat i enguany també amb la coincidència del Mil·lenari del seu monestir.

Des de la seva fundació, ara fa mil anys, el monestir de Montserrat ha estat sempre un lloc de pregària, de pelegrinatge i d'esperança. Que el seu fundador fos l'abat de Ripoll i Cuixà i bisbe de Vic, Oliba, un dels promotors de la pau més importants que hi hagué a l'Edat Mitjana, ha marcat profundament el monestir al

llarg de la seva història. Durant mil anys, Montserrat ha volgut ser un lloc d'acollida i de pregària, un lloc d'escolta, de comprensió i de pau. Així, la petjada del seu fundador potenciava el carisma que els monjos benedictins han procurat viure des dels inicis de la Regla de sant Benet.

L'any 1964, el papa sant Pau VI resumí la vida monàstica benedictina quan va proclamar sant Benet patró d'Europa, destacant tres símbols del seu llegat: la creu, el llibre i l'arada. Aquests símbols representen la fe, la cultura i el progrés social. En el monestir de Montserrat aquests valors han estat presents durant segles, amb els monjos treballant-los per a difondre'ls més enllà de les parets del cenobi.

Montserrat ha estat un lloc arrelat a la terra catalana, però obert al món, mantenint un compromís amb la fe, la cultura del país i el progrés social. Per mitjà de la seva editorial, ha potenciat l'ús de la llengua catalana, facilitant la cultura, el debat i l'accés als principals escrits i documents eclesials en la nostra llengua vernacla.

"Prega, llegeix, treballa, regeix-te a tu mateix en comunitat": aquest és

el lema proposat per Montserrat amb motiu de la celebració del seu mil·lenari. Es tracta, certament, d'un lema molt monàstic, però que a la vegada es pot aplicar, i de fet hem de fer-ho, a tots els membres del poble sant de Déu.

Montserrat és una comunitat monàstica, però també és una comunitat més gran, formada sobretot per les diòcesis amb seu a Catalunya que tenen la Moreneta com a patrona. I aquesta gran comunitat ens ensenya que, conjuntament, podem caminar cap al futur sense por, amb força, amb esperança. En la celebració d'aquest mil·lenari ens hem de proposar, a més, seguir l'exemple de la voluntat pacificadora que caracteritzà l'abat i bisbe Oliba, i la seva estimació als valors benedictins que va promoure: la pregària, el treball, la lectura, la maduresa personal i la vida en comunitat. Són mil anys de vida monàstica ininterrompuda que, principalment, han permès transmetre i compartir els valors evangèlics. Recordem que hem de ser homes i dones d'esperança i que, en el fons, és l'esperança el que podem aportar enmig del nostre món.

Ben vostre. ■

Maria acull en el seu interior la Paraula esdevenint així portadora de l'Evangelí, d'aquell qui és la Paraula

“Feliços els qui creuran sense haver vist” (Jn 20,29)

FRA OCTAVI
Bisbe de Girona

Amb aquest diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia concloem la solemnitat de la Pasqua i encetem el temps pasqual. Coincideix aquest any amb el 27 d'abril, dia en què tradicionalment celebrem la Mare de Déu de Montserrat, la nostra patrona. Tot i que litúrgicament aquesta festa la celebrem dilluns, perquè la Pasqua del Senyor és la més gran de les solemnitats i aquest any Maria cedeix el protagonisme al seu Fill, no podem oblidar que celebrem aquest any el Mil·lenari del monestir de Montserrat, vertader cor espiritual de les nostres terres.

Maria és la primera de les deixebles, aquella qui de més a prop escoltà la paraula de Jesús i la que primer el seguí, ella és la deixeble i la mare, aquella que el du a les seves entranyes, el cria, l'educa i a la fi l'acull mort als seus braços. Per això Maria és venerada sota tantes advocacions al llarg del nostre territori i arreu del món. La verge bruna és d'antic venerada al macís de Montserrat i al seu redós una comunitat monàstica hi prega al llarg del dia tot demanant-li que intercedeixi davant del seu Fill i ens beneeixi.

Maria i els monjos, Maria i la vida monàstica, són dues realitats de la nostra Església de sempre ben properes, la devoció a Maria ha estat des dels inicis un tret característic de la vida monàstica i aquesta relació adquireix a Montserrat un paper fonamental. Qui no ha aixecat alguna vegada la seva súplica o la seva mirada a la verge bruna? Qui no s'ha sentit com a casa en pujar a Montserrat per

visitar a la nostra Mare i patrona?

Aquesta proximitat de Maria, sota l'advocació de Montserrat, forma part de l'arrelament de la fe cristiana a les nostres terres. Ella és l'ambaixadora de Crist entre nosaltres i per ella i amb ella sentim Crist més proper. La fe de Maria ens serveix d'exemple i de model. Maria acull en el seu interior la Paraula esdevenint així portadora de l'Evangelí, d'aquell qui és la Paraula.

Maria és feliç per haver cregut i per haver vist. Havent ella vist Crist és per a nosaltres una intercessora amatent i sol·lícita, un recer per a la nostra fe, una fe que no ens ve a nosaltres d'haver vist, sinó que ens ve d'haver escoltat i seguit la tradició, la fe d'aquells qui ens han precedit. Montserrat és un fogar per a la nostra fe, el nostre Sinaí, allí on tradició i present s'agermanen.

Que la Mare de Déu de Montserrat ens il·lumini en el nostre peregrinar cap a Crist, el seu Fill i Senyor nostre. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què va dir el Concili Provincial Tarraconense sobre la Paraula de Déu?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

El Concili Provincial Tarraconense va ser una reunió convocada pels bisbes amb seu a Catalunya que es va celebrar del 21 de gener al 4 de juny del 1995 per aprofundir en les propostes del Concili Vaticà II. L'assemblea va dedicar algunes reflexions al paper de la Paraula de Déu en la vida de l'Església. Dels quatre grans temes conciliaris, els dos primers hi estaven directament relacionats: "Anunciar l'Evangelí a la nostra societat" i "La Paraula de Déu i els sacraments en les nostres Esglésies".

Entre les resolucions del Concili, són especialment il·luminadores les de l'inici del capítol II, agrupades sota el títol "La Paraula de Déu, font de la vida de l'Església". En una d'aquestes es diu que el Concili "instà cada fidel cristià a escoltar-la, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l'Església i a pregar amb ella" (48), i en una altra, que "El Concili encomana a les parròquies i a les altres comunitats eclesials que programin la iniciació del poble de Déu en la lectura espiritual i eclesial de la Sagrada Escripura, de manera que aquesta lectura comporti la pregària i la contemplació, i condueixi a un estil de vida evangèlic" (57).

Altres indicacions concretes són potenciar l'Associació Bíblica de Catalunya com a instrument de difusió popular de la Paraula de Déu (54), i valorar els avantatges de "donar caràcter oficial en tots els camps de l'acció eclesial a una sola versió dels textos bíblics" (56).

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Si creiem, hi veurem

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'esquema de l'Evangelí d'avui és de dues parts: una aparició de Jesús sense Tomàs i una altra amb Tomàs. Ambdues coronades amb un final punyent que ens interpel·la seriosament. En la primera part ens esperona a creure i ser alegres. La presència i la salutació de Jesús canvia radicalment l'estat d'ànim dels deixebles, de la por passen a l'alegria, reben l'Esperit i són enviats al món. A la segona part es corregeix una perspectiva equivocada: no cal veure-hi per creure, el que cal és ser creient. Joan ens dona la llum i l'esperança que necessitem per quan ens trobem a les fosques, tancats en els nostres problemes i capficats en el fet que no ens en sortirem. Si el centre de les nostres vides som nosaltres, malament rai. Si el centre és Jesús, aleshores hi veurem.

Tomàs no era present en la primera aparició, rep l'anunci de la resurrecció de Jesús per altres i exigeix una prova palpable (exigència que finalment no es compleix: Tomàs no toca Jesús). Avui, igual que els destinataris de l'Evangelí de Joan de finals del segle I, no podem veure el Jesús de carn i ossos. No cal. El que cal és creure en Jesús per poder veure'l. Veure Jesús no és necessari per a la fe, perquè tal com Jesús va

anunciar a Marta, si creiem en ell, veurem la glòria de Déu i, com diu el final de l'evangelí d'avui, "tindrem vida en el seu nom". Si creiem, hi veurem.

Tanmateix, hi ha un lloc on sí que podem "veure" Jesús. Ara que Jesús és físicament absent entre nosaltres, gaudim de la seva nova presència. Podem trobar Jesús allà on han estat escrits tots els senyals que va fer. I també en l'Eucaristia dels diumenges: la primera aparició succeeix en diumenge, la segona el diumenge següent. Aquest era el dia en què es reunia la comunitat primitiva per a la participació del pa.

De vegades ens preguntem si realment creiem. Joan ho té molt clar: Sort que és Jesús qui s'atansa primer a nosaltres! Jesús pren la iniciativa i es fa present en una habitació amb les portes tancades, després és Jesús qui es dirigeix a Tomàs, sense que aquest li preguntis res. Per les nostres forces i capacitats no arribarem a creure. Deixem-nos interpel·lar per ell, escoltem-lo, parem les orelles per sentir-lo millor. Jesús ens està trucant, nit i dia, perquè vol que li obrim la porta i el deixem entrar a casa nostra. Confiem-hi i així veurem i podrem dir com Tomàs: "Senyor meu i Déu meu." ■

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 5,12-16

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Al·leluia

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut?

Feliços els qui creuran sense haver vist.

Evangelí

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. *R.*

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. Els càstigs del Senyor han estat severs, però no m'ha abandonat a la mort. *R.*

La pedra que rebutjaven els constructors

ara corona l'edifici.

És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo. *R.*

Ell els tornà a dir: "Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres." Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó."

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Besós, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: "Hem vist el Senyor." Ell els contestà: "Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas."

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs

Lectura segona

Ap 1,9-11a.12-13.17-19

Vaig estar mort, però ara visc per sempre més

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: "Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats." Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins els peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: "No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després."

també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres." Després digué a Tomàs: "Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient." Tomàs li respongué: "Senyor meu i Déu meu!" Jesús li diu: "Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist."

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERAL I
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 2

Abril

27. DIUMENGE
II Diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 5,12-16 / Salm 117 / Apocalipsi 1,9-11a.12-13.17-19 / Joan 20,19-31
SANTORAL: Mare de Déu de Montserrat; beats Domènec i Gregori, rel.; Zita, vg.

28. DILLUNS
Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1.3-6.11-12 / Lluc 1,39-47. A Tortosa (territori Comunitat Valenciana), *Sant Vicenç Ferrer, prev.*
SANTORAL: Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; beat Luquesi, rel.; Pere Chanel, prev.; Prudenci, b.; Valèria, mr.

29. DIMARTS
Santa Caterina de Siena, vg. i dra. de l'Església (F), Vermell. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30
SANTORAL: Ramon de Fitero, ab.; Robert, prev.

30. DIMECRES
Sant Jordi, mr. (S), Vermell. Lectures:

Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8
SANTORAL: Amador, Pere i Lluís, mr.; Josep-Benet de Cottolengo, prev. i fund.; Sofia, vg. i mr.

Maig

1. DIJOUS
Fèria, *Blanc.* O bé, *Sant Josep Obrer (ML), Blanc.* Lectures: Gènesi 1,26-2,3 / Salm 89 / Mateu 13,54-58
SANTORAL: Aniol, mr.; Jeremies, prof.; Ricard Pampuri, rel.; Segimon, mr.

2. DIVENDRES
Sant Atanasi, b. i dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15
SANTORAL: Josep M. Rubio, prev.; Segon, b. i mr.; Zoa, mr.

3. DISSABTE
Sants Felip i Jaume, apòstols (F), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14
SANTORAL: Alexandre I, p. i mr.; Antonina, vg. i mr.

 El Sant 30 d'abril

Josep-Benet de Cottolengo

Josep va néixer a Bra, prop de Torí, Itàlia. Va ser ordenat sacerdot i es va dedicar al treball pastoral, fins que després de veure com una dona moria per manca de serveis mèdics, va obrir una petita llar per als malalts sense recursos. A mesura que aquesta iniciativa començava a créixer, va decidir fundar els Germans de Sant Vicenç i les Filles de Sant Vicenç (Germans i Germanes Vicentines). L'any 1831 la ciutat va patir una epidèmia de còlera i l'hospital de Josep-Benet va traslladar-se als afores de la ciutat, a Valdocco, on continuava atenent els afectats. Amb el pas dels anys, l'hospital va créixer i va ampliar la seva tasca per ajudar també les persones grans, sordes, cegues, amb discapacitats físiques, malalties mentals i

noies en situació de risc. Així, la seva Piccola Casa es va convertir en una gran institució mèdica, on participaven diverses congregacions: les Filles de la Compassió, les Filles del Bon Pastor, els Ermitans del Sant Rosari i els Preveres de la Santíssima Trinitat. Debilitat per una febre tifoide que havia contret, el sant va morir el 30 d'abril del 1842 a Chieri. Va ser canonitzat pel papa Pius XI l'any 1934, i les seves relíquies encara es conserven a Torí, precisament a la capella de la seva obra més emblemàtica: la Piccola Casa della Divina Provvidenza, coneguda popularment com "Il Cottolengo". El temple del Cottolengo del pare Alegre a Barcelona està directament inspirat en l'obra i l'esperit de sant Josep-Benet.

MERCÈ
SOLÉ

msoletey@gmail.com

La resurrecció de Jesús ens aplega com a comunitat, aporta sentit i, en lloc de posar-nos a recer, ens envia al món

Pasqua enmig de la por

Aquest diumenge, a Catalunya, segurament viurem la celebració pasqual amb un to montserratí, per activa o per passiva. Perquè, és clar, avui preval la celebració del segon diumenge de Pasqua per damunt de la de la Mare de Déu de Montserrat, que litúrgicament, com passa a les solemnitats, es traslladarà al dia 28. Però, vaja, serà molt difícil sostreure's al ressò del Mil·lenari de Montserrat i a la celebració de l'abadia. Tampoc no crec que Allà Dalt se'n facin un problema.

Amb tot, les lectures d'aquest segon diumenge de Pasqua són molt rellevants. L'evangeli de Joan es llegeix cada any, en tots tres cicles. I és que presenta trets identitaris per a la vida cristiana: Jesucrist es fa present en la *comunitat reunida* (el fet que Tomàs no hi fos és un dels motius pels quals li costa creure que Jesús ha ressuscitat); Jesús porta la pau, *una pau que esvaeix la por* transformant-la, no pas fent-ne desaparèixer els motius; Jesús els dona la missió i l'*Esperit Sant*. La resurrecció de Jesús ens aplega com a comunitat, aporta sentit i, en lloc de posar-nos a recer, ens envia al món. Per estimar-lo, no pas per condemnar-lo.

Reconec que enguany aquesta trans-

formació de la por en alegria i coratge em sembla especialment significativa. Potser perquè acabo de veure l'exposició *Temps incerts. Alemanya entre guerres*, que podeu veure al Caixafòrum. La república de Weimar (1919-1933) va ser un període democràtic, creatiu com pocs, convuls i que va finalitzar amb l'auge del nazisme. La Segona Guerra Mundial va matar 80 milions de persones!

Resulta impossible no veure-hi molts punts en comú amb la situació actual: l'empobriment, la indiferència, la guerra, el rearmament, la irresponsabilitat, la polarització, la manipulació informativa, l'ús de caps de turc... A mi de tant en tant m'envaeix la por o com a mínim el desconcert. Por de la por. De no donar la resposta adequada. De no saber o no voler, a l'hora de la veritat.

De fet, el panorama no és gaire pitjor del que probablement vivien els coetanis de Jesús i del que es viu avui a tants llocs del món. Que la Pau de Jesús venci les nostres pors, que sapiguem ser a prop dels qui són menystinguts, que aprenem a deixar-nos conduir per l'Esperit. Que recobrem la nostra salut com a comunitats perquè, com diu el Salm que escoltem avui, "Avui és el dia en què ha obrat el Senyor". ■

Els diaques de Barcelona celebren el Jubileu al Cottolengo.

L'objectiu de la trobada era guanyar la indulgència plenària.

IGNASI MIRANDA

Un nombrós grup de diaques i candidats al diaconat de l'arxidiòcesi de Barcelona, alguns amb les seves esposes, van participar dissabte 5 d'abril en una trobada jubilar al Cottolengo del Pare Alegre, amb l'objectiu de guanyar la indulgència plenària o perdó total. La reunió va començar amb un dinar de campanya a la sala principal d'aquest centre fundat per Jacinto Alegre ara fa un segle.

Després, es va fer una sessió en què les religioses Germanes de Jesús van mostrar en un vídeo el treball que fan amb persones que pateixen discapacitats severes i moltes vegades sense ajuda familiar. A la segona part, els participants en la trobada van dedicar una estona a visitar els diferents espais del Cottolengo, on van salu-

dar molts dels acollits, alguns d'ells oients de Ràdio Estel. Finalment, es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Javier Vilanova, present tota la tarda.

En l'homilia, el prelat va assegurar que aquest centre, que viu de les donacions i l'ajuda voluntària de moltes persones, mostra l'experiència d'un Jubileu permanent. Javier Vilanova va afirmar que, "en aquesta casa, no s'acaba el Jubileu perquè es continua vivint, des de la seva fundació, una vida joiosa, d'alegria". En aquesta línia, va recordar que "viure aquesta pobresa ens permet veure la grandesa de Déu i experimentar el seu amor".

En comentar l'evangeli del diumenge V de Quaresma, el bisbe auxiliar va destacar que la mirada compassiva de Jesús sobre aquella dona adúltera es viu sempre al Cottolengo, des d'on "ens arriba aquesta mirada i aquest amor mitjançant els qui fan servei i provoquen que s'hi visqui

l'amor". Vilanova va concloure dient que "qui vingui al Cottolengo ha de saber que s'hi viu amor".

Abans de la missa, el delegat diocesà de Formació i Acompanyament del Clergat-Diaques, Josep Vidal, va recordar que "el diaconat no és només per proclamar la Paraula i servir l'altar, sinó també per aproximar l'amor de Déu als qui més el necessiten, seguint l'exemple dels primers elegits pels apòstols, que van rebre la missió de servir les vídues". En alguns moments de la trobada jubilar, amb les vistes de Barcelona al davant, molts van comentar que el Cottolengo és "com el cel a la terra". Recordem que l'església del Cottolengo del Pare Alegre és un dels vuit temples jubilers de l'arxidiòcesi de Barcelona on es pot guanyar la indulgència plenària. És l'opció més social dins dels espais per obtenir les gràcies especials, juntament amb l'església de Sant Josep de la Muntanya. ■

 Cartes

Eutanàsia i pena de mort

Comparar aquests dos fenòmens que tenen una mateixa conseqüència, però un origen ben diferent, és inevitable. Els condemnats a mort en algun país “civilitzat” són persones que voldrien viure, però han comès algun crim, imperdonable segons un tribunal que, a més, considera que no es poden rehabilitar o que no hi tenen dret.

Els que demanen l'eutanàsia són persones que no volen patir i a qui els gestors dels recursos públics no els ofereixen cures paliatives. Les substàncies letals que els injecten a uns i altres deuen ser semblants, perquè s'ho mereixen, uns com a càstig i els altres com a dret, o com a premi pel seu “bon exemple”.

Però hi ha quelcom que ni tribunals ni gestors poden evitar, i és que un instant després de la punxada, algun condemnat o “premiat” vegi clar que s'ha equivocat i, penedit, demani perdó a Déu, que se li ha revelat just en aquell moment. A sant Dimes li va passar quelcom semblant, tot i que va tenir més temps perquè a ell el van crucificar i, a més, tenia Déu crucificat al seu costat.

RAMON PALLÀS

Sobre la IA

A tots els professionals que te-

nen l'oportunitat de guiar el canvi que la intel·ligència artificial suposa, només els demanaria el següent: que la IA sigui un “copilot” —mai un substitut— i que el progrés tecnològic que comporti sigui en benefici de tots.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Gran reportatge

M'ha semblat magnífic el reportatge *Infància que clama per oportunitats*, del periodista Joan Andreu Parra, sobre la pobresa infantil, publicat en el número 2372 de *Catalunya Cristiana*. Enhorabona!

RAMONA ARRUFAT SAURET

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

De les emocions, a les accions

Andalusia ha viscut una Setmana Santa passada per aigua i moltes de les germandats i confraries no han pogut fer la seva “estació de penitència”. Moltes emocions trencades. Tot ha passat. La litúrgia de l'Església s'ha endinsat ja en els camins de la Pasqua, i ofereix el “final feliç” de tota Setmana Santa. La Setmana Santa no acaba en un sepulcre, ni les germandats i confraries tanquen les portes després de la processó del Ressuscitat.

En la nit d'una humanitat colpejada i ferida pel mal, s'encén el ciri pasqual, símbol i presència de Jesús ressuscitat. El papa Francesc exclamava joiosament: “No tingueu por, ha ressuscitat! Les teves expectatives no quedaran sense complir-se, les teves llàgrimes seran eixugades, els teus temors seran vençuts per l'esperança. Perquè, saps, el Senyor et precedeix sempre, sempre camina davant teu. I amb Ell, la vida sempre comença de nou.”

“La mort i el retorn de Jesús no va ser com la del sol que es pon a la tarda i torna, idèntic, l'endemà.

El que va tornar el diumenge va ser un home-Déu multiplicat per ell mateix, ja vencedor immortal, conqueridor per a tothom d'una ‘vida nova’. Si a Canà va convertir l'aigua en vi, al sepulcre va convertir l'aigua clara de la seva vida en el vi vertiginós de la seva salvació.

Si enteneu tot això, haureu descobert per què jo”, escrivia Martín Descalzo, “recolzo en aquesta Ressurrecció totes les meves esperances”. Aquest temps de Pasqua ens convida a “ressuscitar” les zones mortes de la nostra vida. Creure en el Ressuscitat és resistir-nos a acceptar que la nostra vida només és un petit parèntesi entre dos buits immensos. Res no es perdrà del que hem viscut amb amor o al que hem renunciat per amor.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Adopció, fe i esperança

EQUIP D'ADOPCIÓ IRES

L'adopció de nens i nenes amb necessitats especials és un fet poc freqüent. Quan succeeix, permet posar en marxa valors tan humans com la responsabilitat, la solidaritat o el compromís amb la infància protegida.

Aquests infants especials que necessiten una família que els adopti presenten, en la seva majoria, un alt grau d'incertesa respecte de la seva evolució en diferents aspectes de la seva vida. Aquesta incertesa pot tenir un bon pronòstic, però també en ocasions és evident l'existència de factors que apunten a un elevat grau de discapacitat. Diferents tipus de malalties, alteracions genètiques, complicacions en la gestació o el part poden comportar que, amb poc temps de vida, ja es pugui saber que hi haurà discapacitat i que, possiblement, serà d'un grau moderat o greu.

Per a aquests casos més greus o complicats, necessitem famílies especialment conscienciades per afrontar els reptes d'una discapacitat. En algunes d'elles, les creences religioses ocupen un lloc destacat des del qual fer aquest oferiment a una adopció especial. Amb una d'aquestes famílies hem mantingut algunes de les reflexions que apareixen en aquest escrit.

REPTE COMPLEX I ESPECIAL

En casos com el de Pol (nom fictici), ja amb unes setmanes de vida es van poder observar aquests factors que apuntaven cap a la discapacitat. Va arribar al món sense que ningú l'esperés. La seva mare no va saber que estava embarassada

Per al cristià, l'adopció és una celebració de l'amor rebut

Calen famílies especialment conscienciades per afrontar els reptes d'una discapacitat.

fins passada la setmana 23 de gestació. Les seves condicions personals no eren les adequades per atendre una criatura que venia al món envoltada de dificultats i amb la certesa d'una mutació genètica que els metges valoraven que possiblement li portaria complicacions per caminar, comunicar-se i qui sap si una gran discapacitat intel·lectual.

Poques hores després del seu naixement, la seva mare biològica va signar els documents de renúncia i va comunicar que facilitava la seva adopció. Pocs dies després, va passar a viure en un centre d'acollida, on s'hi estaria uns mesos abans de poder marxar amb la seva família adoptiva. Aquesta feia mesos que es preparava per a un repte tan complex i especial. Adoptar un nen amb discapacitat es va anar convertint en una possibilitat que aquest desig va sostenir i madurar, fins a fer possible la trobada entre les necessitats d'aquest nen i la voluntat i capacitat d'aquesta família per atendre-les.

Tota motivació o voluntat es nodreix en cada família d'experiències i expectatives particulars. Algunes famílies es mouen per un fort component religiós; són relativament poques, però tenen una determinació especial per tirar endavant una adopció molt especial. Aquest conjunt de creences, valors i maneres d'entendre la vida els aporta seguretat, valentia, i on la pedra angular és "la fe".

Com a professionals, tenim l'encàrrec d'explorar i analitzar aquest oferiment, buscant el major grau de garanties per al benestar de la criatura que puguin adoptar. Això ens porta a tenir una escolta especial, que, sense sortir del nostre esquema "professional" i lliure de prejudicis, ens ajudi a entendre aquest marc de referència de la convicció religiosa.

COMPROMÍS AMB LA FE

En paraules de la família que adopta en Pol: "Com a cristians, entenem la fe com la certesa d'allò que s'espera o la convicció d'allò que no podem veure, i tots estem convençuts de coses que no podem veure. En el cas del creient, la seva fe passa de ser un conjunt de valors a l'eix central de la seva cosmovisió i fins i tot de la seva autopercepció."

Per a aquestes famílies, aquest compromís amb la fe va més enllà d'una forma d'entendre la vida o de jutjar el que és correcte. És una aprehensió apassionada d'unes creences que en modifiquen la manera d'estar al món i d'actuar. Aquest "creure" els porta a expressar i evocar determinades actituds i sentiments, reflectint compromisos vitals que els acompanyen i motiven per portar a terme una adopció molt especial.

Algunes de les qualitats que es busquen i s'analitzen per validar una família que vol adoptar (sigui una adopció especial o no) són la capacitat de mirar cap al futur amb actitud esperançada, juntament amb la voluntat i determinació d'estar sempre, de forma incondicional, al costat del fill/a. L'adopció té l'efecte terapèutic que té tota relació humana profunda, ja que permet establir un vincle estable amb una família que acull incondicionalment i no rebutja. Aquesta família desitja oferir-se per a la criança del fill/a, acollint i acceptant les seves necessitats especials i acompanyant-lo en el seu desenvolupament i creixement.

ESTIMAR DE MANERA INCONDICIONAL

Aquesta incondicionalitat l'expressen de la següent manera: "Déu ens assegura que el seu amor per nosaltres serà invariable al llarg dels anys, sense importar el que succeeixi o el que arribem a ser o assolir. De la mateixa manera, en l'adopció, podem veure el valor del nostre fill més enllà de la seva

A la Bíblia, l'adopció apareix en diferents moments com una metàfora que descriu la relació dels creients amb Déu

discapacitat present o futura i estimar-lo de manera incondicional i permanent. Déu és aquell que ens va estimar i ens va adoptar, regalant-nos de nou la possibilitat d'una vida plena. Així que, per a un veritable creient, l'adopció forma part de la seva identitat."

També la fe introdueix una motivació diferent de la centrada en la generositat o l'altruisme, que podria generar un sentiment de deute de l'adoptat amb els adoptants. No ajudem d'acord amb el que ens sobra, sinó des del que realment tenim. Adoptar sempre implica anar més enllà de les pròpies necessitats per percebre i respondre les del nen/a. En paraules de la família, "per al cristià, l'adopció no és una bona obra amb la qual pretenem guanyar-nos res, ni és el pagament d'un deute, ni una obligació moral o social... és una celebració de l'amor rebut, que podem estendre a un altre".

I ens continuen manifestant: "Déu ens va estimar amb tot el nostre passat: amb el nostre origen, les nostres vivències (les bones i les horribles)... Ell no esborra el nostre passat, però sí que hi posa pau i perdó. I un fill adoptiu, gairebé amb se-

Centre Odontològic
PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

guretats, tindrà un passat difícil amb el qual haurà de bregar, una família biològica que no desapareix del que ell és... I adoptar és estimar-lo amb aquest passat, amb tot el que és, i incorporar-lo a les nostres vides no per esborrar aquesta part de la seva realitat, sinó per acompanyar-lo en el camí d'acceptar-la, perdonar i guarir, i d'assolir també aquesta mateixa felicitat.”

PROFUND SIGNIFICAT ESPIRITUAL

Finalment, volem destacar la importància del terme “adoptar” dins de la cosmovisió cristiana. A la Bíblia, l'adopció apareix en diferents moments com una metàfora que descriu la relació dels creients amb Déu, on també són els seus hereus i formen part de la seva família.

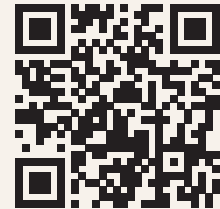
Per tant, té un profund significat espiritual que reflecteix la relació entre Déu i els seus fills.

Concloem amb el que escriu la família sobre aquest tema: “Així doncs, en la cosmovisió cristiana, l'adopció és un fet que hauria de deixar de ser excepcional per passar a ser quelcom natural. I natural no vol dir fàcil, perquè certament comporta moltes dificultats, ni natural significa que tothom hagi d'adoptar o pugui fer-ho, ja que hi ha moltes maneres d'estendre i celebrar l'amor rebut. Però sí que hauria de deixar de ser quelcom anecdòtic o extraordinari, perquè és part del que som. Altres veuran l'adopció com un miracle, nosaltres la veiem com una extensió del miracle que un dia vam rebre en la nostra pròpia adopció.”

Agraïm la disposició de poder reflexionar conjuntament, des de llocs diferents però no distants, sobre quelcom tan complex i excepcional com és l'adopció de nens i nenes amb una gran discapacitat.

Continuem buscant famílies especials. Si tu en pots ser una, contacta'ns. ■

FUNDACIÓ IRES

Flickr / Ivan Radic

L'adopció és un fet que hauria de deixar de ser excepcional per passar a ser quelcom natural.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

També al nostre territori minva la biodiversitat

Flickr / Santi Llobet

El teixó és una de les espècies que a casa nostra experimenta un creixement de la seva població.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

És una actualitat científica que ens interessa: s'està constatant que a Catalunya la fauna salvatge perd a un ritme d'un 1,5% cada any. Fa vint-i-quatre anys es va crear l'Observatori del Patrimoni Natural i la Biodiversitat per controlar la vida salvatge i els resultats de les seves observacions ens informen amb comunicats cada any. L'últim, publicat enguany, amb el títol *Índex de Planeta Viu per al territori català*, ens

diu que entre el 2002 i el 2023 la nostra fauna salvatge ha experimentat una pèrdua del 28% d'individus. I s'hi afegeix que cal advertir que les poblacions d'animals forestals han de ser un objectiu prioritari de protecció i conservació, perquè a Catalunya la pèrdua d'aquests animals s'està accelerant. Al ritme actual que, com hem dit, és d'una pèrdua d'un total d'1,5% per any, s'hi ha vist una tendència a créixer, sobretot en els que viuen a l'àmbit forestal.

El diagnòstic general, però, no és fàcil, perquè el resultat és diferent entre els que viuen en ambients agrícoles i els que es troben en ambients de boscos i matolls, i el panorama és divers també segons les espècies, ja que arriben a un 70%

les que estan creixent (com l'os bru i el teixó), però són 16,3% les que disminueixen, mentre que l'11,9% no mostren tendència a canviar.

I les investigacions continuen i també s'amplien: a l'últim Índex de Planeta Viu ja s'hi ha afegit més informació. S'hi han inclòs espècies marines gràcies al seguiment que es duu a terme al cap de Creus i a les illes Medes. S'han incorporat a la investigació el samaruc (un peix) i la granota roja.

Em direu: quines conseqüències n'hem de treure d'aquests estudis? La pèrdua de vida, la que sigui, origina canvis que poden perjudicar. Ho diuen els experts. Cal vigilar, doncs, per conservar la biodiversitat que tenim. Sapiguem-ho. ■

GENT DE CASA

Jaume Rubió i Rubió

Mn. Jaume Rubió sempre va estar al costat dels marginats.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

La Fundació Jaume Rubió i Rubió, promoguda i vinculada per Càritas diocesana del bisbat de Lleida, es dedica a la inserció sociolaboral de persones amb vulnerabilitat o en risc d'exclusió social.

Instituïda a través de l'associació "Troballes" i amb una gran missió, porta el nom de mossèn Jaume Rubió i Rubió. Nascut a Vallfogona de Balaguer el 17 de desembre del 1932, va ser batejat a la parròquia de Sant Miquel l'1 de gener del 1933.

Sent llicenciat en Filologia catalana, va ser ordenat prevere el 26 de juny del 1958 a la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell. Va desen-

volupar la seva tasca com a vicari de la Poble de Segur, després va ser rector de Santa Cecília d'Estamariu i Sant Martí de Bescaran, a l'Alt Urgell. Passà després a la Noguera, de rector dels pobles de Montclar, el Donzell i Mafet. Va exercir de professor, primer, i superior, després, del Seminari d'Urgell, on amb els seminaristes es traslladà a Lleida per fer la prova d'un Seminari interdiocesà.

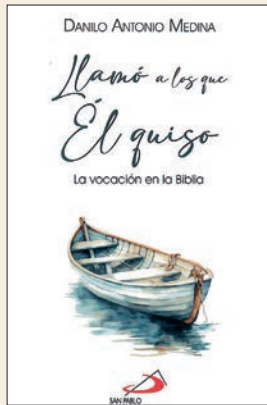
La segona etapa de la seva vida la va desenvolupar al bisbat de Lleida, al qual s'incardinaria el 26 de novembre del 1986. Professor i director de l'IES Escola del Treball de Lleida, va estar adscrit a la parròquia de Sant Josep Obrer de Magraners, on va estar 26 anys, fins que al 2001 va ser nomenat rector de Sant Andreu de Lleida.

Tota la vida va estar vinculat a moviments de caràcter obrer o social: consiliari de la JOC i de l'ACO, promotor a la diòcesi lleidatana de

la Comissió de Justícia i Pau, sempre al costat dels marginats i de les persones mancades d'oportunitats. Amb fama de viure en la més estricta pobresa evangèlica, era promotor de tota mena d'iniciatives a favor de la igualtat social.

Mn. Jaume Rubió va morir sobtadament, poc després de ser nomenat rector de la parròquia de Sant Andreu, el 5 de març del 2002. Després de celebrar missa a la capella de les Missioneres Auxiliars de l'Església, camí de casa seva, va morir al carrer, d'un atac de cor.

La missa exequial es va celebrar l'endemà a la catedral de Lleida, oficiada per Mons. Francesc Ciurana. Va ser enterrat al cementiri de Vallfogona de Balaguer, on el vicari general d'Urgell, Mn. Ramon Sàrries, va oficiar novament l'eucaristia, concelebrada per nombrosos sacerdots amics. ■

DANILO ANTONIO MEDINA

Llamó a los que Él quiso
Editorial San Pablo, 2025,
138 pàg.

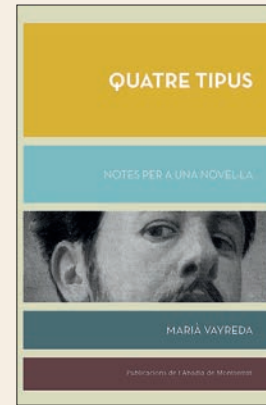
Recorregut pel món de la “vocació”, a partir de la història de la salvació i il·luminats per la Paraula de Déu. Ens ajudarà a descobrir la nostra pròpia crida i a prosseguir el nostre procés personal de discerniment vocacional.

JESÚS-GRACILIANO GONZÁLEZ

La aportación española a las Misiones Salesianas
Editorial CCS, 2025, 696 pàg.

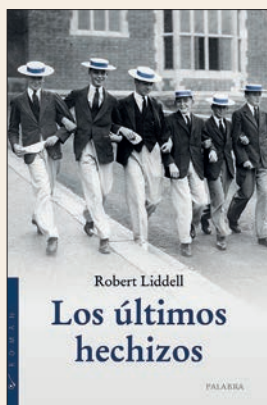
Amb motiu del 150è aniversari de la primera expedició missionera salesiana, enviada per Don Bosco, aquest llibre ret homenatge als missioners salesians espanyols, que han evangelitzat, a través de l'educació, milers de joves.

MARIÀ VAYREDA

Quatre tipus
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 80 pàg.

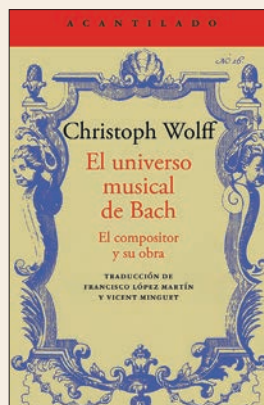
Relat inèdit de Marià Vayreda. És l'antecedent textual del darrer llibre que l'autor va publicar en vida: *Sang nova* (1900). Aquí presenta un enfilall de vuit quadres costumistes que després va convertir en una novel·la.

ROBERT LIDDELL

Los últimos hechizos
Ediciones Palabra, 2025,
288 pàg.

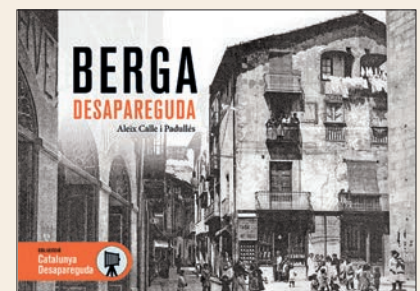
A través del mosaic de personatges excèntrics i memorables que envolten els protagonistes —els germans Faringdon— descobrim l'habilitat del novel·lista per abordar els temes més humans.

CHRISTOPH WOLFF

El universo musical de Bach
Editorial Acantilado, 2025,
616 pàg.

L'autor analitza detalladament el mètode compositiu de Johann S. Bach, segons la gran varietat de gèneres instrumentals i vocals que abraça, il·lustrativa de la profunditat i riquesa de la seva obra.

ALEIX CALLE I PADULLÉS

Berga desapareguda
Editorial Efadós-Ajuntament de Berga, 2025, 186 pàg.

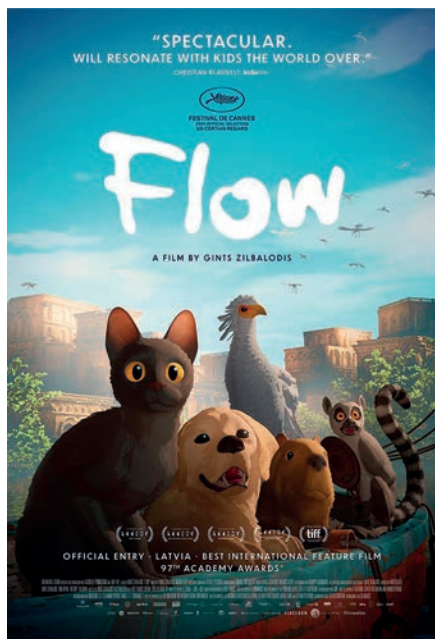
Berga és la capital del Berguedà i té una llarga trajectòria històrica. Aquest llibre recull una part del gran patrimoni historiogràfic del qual els berguedans i els catalans som hereus.

CRÍTICA DE CINEMA

Submergits en la naturalesa

TERESA GOMÀ, RSCJ.

La pel·lícula *Flow, un mundo que salvar* és una aposta. Com ho va ser anar-la a veure sense tenir-ne referències. Una pel·lícula d'animació, letona, sense diàlegs i on els protagonistes són animals. Això sí, amb nominació als Oscar en la categoria d'animació, però fins i tot pel·lícules amb nombroses nominacions (per exemple, *The brutalist*) es poden fer molt llargues i feixugues.

L'experiment va resultar d'allò més encertat. *Flow* és una meravella de pel·lícula que ens submergeix en un planeta que la balla magra en el qual els animals hauran de resoldre el nou escenari d'un món sota l'aigua. De la mà d'un gat negre, i d'altres companys animals, descobrirem com aniran superant situacions noves amb intel·ligència, empatia i col·laboració.

Gints Zilbalodis, el director (també d'*Away* el 2019), aconseguix una pel·lícula rodona, capaç d'atrapar totes les edats, amb ritme, intel·ligent i emotiva. Una història plena de màgia, amb una naturalesa desbordant, amb un joc de càmera totalment immersiu. Ens hi trobarem, amb tots ells, submergits en la naturalesa, fluint dins l'aigua, lluitant per salvar-nos d'un medi hostil.

Amb un Globus d'Or al seu favor, no va resultar gens estrany que recollís l'Oscar a la millor pel·lícula d'animació a Los Angeles, aquella ciutat que acabava d'experimentar el mateix dolor descrit a la pel·lícula, en el seu cas per un foc devastador. Negats per l'aigua, devastats pel foc... senyals d'un món que necessita que entre tots el salvem, i ens salvem.

AMB BON HUMOR

"FLOW, UN MUNDO QUE SALVAR"

DIRECCIÓ: Gints Zilbalodis

GUIÓ: Matiss Kaza, Gints Zilbalodis

Animació, aventures

Letònia 2024

83 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Centenari de la mort del canonge Ramon Corbella

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

Miscel·lània on col·laboren una quinzena d'autors que biografien la figura del canonge Ramon Corbella Llobet, nascut a Vallfogona de Riucorb i mort fa un segle. Als quinze anys ingressa al Seminari de Vic, però, a causa dels seus ideals carlins, el 1872 l'abandona i s'allista a les tropes del general Francesc Savalls, on assoleix diverses graduacions militars. El 1876, amb identitat falsa, s'exilia a Cuba, on és acollit pels escolapis i exerceix de professor de Geografia a Guanabacoa.

Posteriorment, retorna a Catalunya i reingressa al seu antic Seminari. El 1881 és ordenat sacerdot, esdevenint el braç dret dels bis-

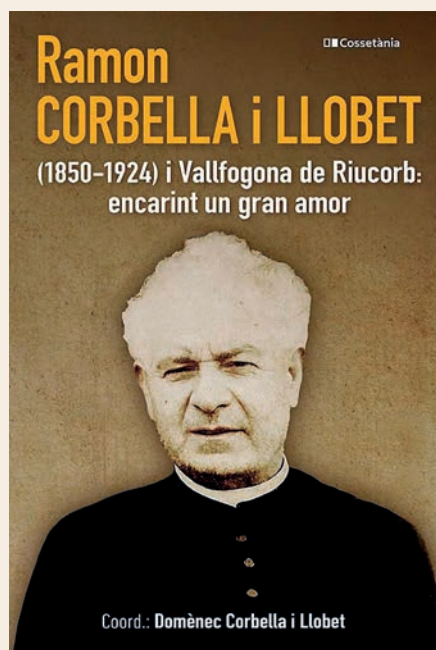
bes Josep Morgades i Josep Torras i Bages; el primer li encarrega la supervisió de la restauració de Santa Maria de Ripoll i l'organització del Museu Arqueològic, embrió de l'actual Museu Episcopal. A nivell historiogràfic, el 1889 publica un estudi sobre el rector Vicenç Garcia; el 1898, uns altres sobre l'Aljama dels jueus de Vic i la història de Vallfogona de Riucorb (que tingué una segona edició el 1913). A nivell social, el 1894 funda l'escola gratuïta de Santa Bàrbara per a nenes, que anirà a càrrec de monges dominiques. Altres aspectes que s'aprofundeixen en el volum són les relacions amb el poeta Jacint Verdaguer i el fundador de l'Orfeó Català, Lluís Millet Pagès; això és possible gràcies a la nombrosa correspondència conservada. Sense oblidar l'estada a Olot, a casa Solà-Morales (1874), i la relació familiar amb els Morera-Corbella.

Es tracta d'un personatge de la Renaixença que escriu en català, fa poesies en la nostra llengua, cobles i goigs religiosos, però a més es preocupa per salvaguardar el patrimoni artístic. A banda de l'arbre genealògic, hi abunden una gran munió de fotografies i és de fàcil lectura. Ens trobem amb una investigació rigorosa i pluridisciplinària, que poua de les fonts originals i mereix la difusió necessària per correspondre a l'ingent esforç de recerca i contextualització realitzat. Honora un vallfagoní il·lustre que cal recordar. ■

DOMÈNEC CORBELLA I LLOBET (COORD.)

Ramon Corbella i Llobet (1850-1924) i Vallfogona de Riucorb: encarint un gran amor

Cossetània Edicions-Associació Cultural Baixa Segarra, 2024, 384 pàg.

UN NOU LLINDAR

Misericòrdia

L'amor en la seva expressió més extrema, la misericòrdia, és la qui ens obre el cor a acollir i estimar fins i tot allò més miserable. Així se'ns presenta Jesús a l'Evangelí en les múltiples trobades amb els exclosos de la societat i que han de tastar el glop amarg de la misèria, persones que en totes les societats hi són presents, també a la nostra. Farà falta detectar la seva presència i actuar en conseqüència.

El papa Francesc ens ho explica així: "Déu mai no es cansa d'obrir de bat a bat la porta del seu cor per repetir que ens estima i que vol compartir amb nosaltres la seva vida. L'Església sent la urgència d'anunciar la misericòrdia de Déu. La seva vida és autèntica i creïble quan amb convicció fa de la misericòrdia el seu anunci. Ella sap que la primera tasca, sobretot en un moment com el nostre, ple de grans esperances i fortes contradiccions, és la d'introduir a tothom en el misteri de la misericòrdia de Déu, contemplant el rostre de Crist." Podem dir que som la cara visible d'aquesta Església que està cridada a ser testimoni veraç de la misericòrdia?

Sant Agustí experimenta en la seva vida —als seus 33 anys—, pel pas de la conversió, la misericòrdia de Déu. Aleshores es demana: "Què és misericòrdia?" I diu: "No és altra cosa sinó carregar-se el cor d'un poc de misèria (dels altres). La paraula 'misericòrdia' deriva el seu nom del dolor pel 'miserable'. Les dues paraules estan en aquests termes: misèria i cor. Quan el teu cor és afectat, sacsejat per la misèria dels altres, aquí tens la misericòrdia" (Sermó 358 A). El fet és que la misericòrdia té que veure amb la inclusió social dels pobres. Exercint la misericòrdia feim néixer brots de vida, brots de resurrecció.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Júlia Ayala, Jaume Balateu, Ivan Bassols,
Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí Borrell,
Fernando de los Bueis, Teresa Casillas,
Ángeles Conde, Fernando Cordero, Juanjo
Fernández, Joan Ferrer, Tica Font, Antonio
Gil, Teresa Gomà, Josep M. Grau, Ignasi
Miranda, Glòria Monés, Francesc Nicolau,
Joan Pallarès-Personat, Marta Pomés,
Quique, Mostafà Shaimi, Mercè Solé, Se-
bastià Taltavull**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****DIVINA MISERICÒRDIA**El **diumenge 27 d'abril**, a les 18.00, el
cardenal Joan Josep Omella presideix
l'eucaristia de la Divina Misericòrdia
a la basílica de Sant Josep Oriol de
Barcelona.**CATALONIA SACRA**El **divendres 2 de maig**, a les 11.00,
visita guiada al monestir de Santa
Maria de Valldonzella amb la priora
Núria Illas (reserves@cataloniasa-
cra.cat).**ESCOLA DE PREGÀRIA**El **divendres 2 de maig**, a les 20.45,
a la parròquia de la Mare de Déu de
la Medalla Miraculosa de Barcelona,
escola de pregària sobre l'esperança.**INTERIORITAT**El **dissabte 3 de maig**, a les 10.30, es-
pai de silenci i pregària al Casal Don
Bosco del centre salesià Martí-Co-
dolar de Barcelona. Més informació:
tel. 616 947 158.**SANT RAMON NONAT**El **dissabte 3 de maig**, a les 12.00,
Mons. Javier Vilanova presideix la
missa d'acció de gràcies pel centenari
de la primera pedra de la parròquia
de Sant Ramon Nonat de Barcelona.**ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **diumenge 4 de maig**, a les 17.30,
concert de Joselín G. Raggiotto i Olga
Claret a favor de la Fundació Manos
Providentes (c/ Consell de Cent, 293
- Barcelona).**Girona****MARE DE DÉU DE MONTSERRAT**El **diumenge 27 d'abril**, a les 19.00, a
l'església del Sagrat Cor dels Caput-
xins d'Olot, missa, benedicció i re-
partiment de clavells.**VISITA ESPIRITUAL**El **diumenge 27 d'abril**, a les 20.00,
visita espiritual a la Mare de Déu de
Montserrat a la catedral de Girona.**MARE DE DÉU DEL TURA**El **dilluns 28 d'abril**, a les 19.30,
conferència de Josep Murlà sobre *El**santuari de la Mare de Déu del Tura i Olot:*
*revisió històrica al mateix santuari.***Sant Feliu de Llobregat****FORMACIÓ I DIÀLEG**El **dilluns 28 d'abril**, a les 21.00, ses-
sió sobre *Els Fets dels Apòstols i l'esper-*
rança amb Glòria Vendrell a la sala
Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del
Penedès.**MIL·LENARI DE MONTSERRAT**El **dijous 1 de maig**, a les 21.00, con-
cert *Parsifal*, de Wagner, a la basílica
de Montserrat.**Solsona****SANTUARI DEL MIRACLE**El **cap de setmana del 9 a l'11 de**
maig, trobada sobre *Contemplació,*
natura i pregària del cor (tel. 973 291
699).**Tarragona****LA PASSIÓ**El **diumenge 27 d'abril**, a les 18.00,
representació de la Passió amb la
companyia La Teatr'ERA al teatre de
les Germanetes dels Pobres de Reus.**ACCIÓ DE GRÀCIES**El **dijous 1 de maig**, a les 17.30, eu-
caristia en acció de gràcies pels cin-
quanta anys de construcció de l'es-
glésia de l'Assumpció de Segur de
Calafell. Presideix l'arquebisbe Joan
Planellas.**Terrassa****CRISTIANS PER TERRASSA**Els **dimecres 30 d'abril, 14 de maig,**
4 i 18 de juny, i 2 de juliol, a les 19.00,
Punt de Trobada Bíblica (grup ecu-
mènic d'estudi bíblic) a Terrassa. Més
informació: WhatsApp 609 751 736.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè l'ús de les noves tecnologies
no reemplaci les relacions humanes,
respecti la dignitat de les persones i
ajudi a afrontar les crisis

ISMAEL PORTA BALANYÀ

Director del Museu de Pessebres i Calvaris de Catalunya

“El Museu és una catequesi en imatges i sovint un primer anunci”

JOAN BORONAT

Ismael Porta Balanyà (Montblanc, 1961), artista i artesà, és el director i artífex del Museu de Pessebres i Calvaris de Catalunya. Acaba de rebre de mans del president de la Generalitat el Diploma de Mestre Artesà. La distinció que li han atorgat ens dona peu per conversar amb ell i conèixer la realitat del museu avui, després de molts anys d'esforç per bastir-lo.

Crec que en vostè concorren les condicions que el fan mereixedor del guardó.

Bé. Quan et passes una vida focalitzada en la feina no penses en el fet que algun dia serà reconeguda la teva dedicació. Si reps reconeixements vol dir que et fas gran, però no puc dissimular que el Diploma de Mestre Artesà em satisfà i m'enorgulleix. Diuen que s'atorga a les persones que practiquen un ofici artesà i la seva transmissió. Crec que és el que he anat fent jo: treballar per la cultura, la tradició catalana, montblanquina, mostrar-la i transmetre-la.

I entre les seves múltiples facetes, en el camp de la cultura popular, el seu museu de Montblanc és el màxim exponent, oi?

És la culminació d'una llarga gestació, amb suma d'esforços, superant dificultats i entrebancs, iniciat a finals dels anys 90 i fet realitat el 2018. És

el primer Museu de Calvaris de Catalunya i un dels més importants del món pessebrista.

Durant la Setmana Santa i ara en el temps pasqual, s'escau una de les èpoques de l'any en què és més visitat, oi?

Tenim obert cada dia durant el període de Setmana Santa i també durant el cicle nadalenc, mentre que la resta de l'any obrim només els caps de setmana. Tot i això, l'any passat vam rebre un total de 12.300 visitants. Públic familiar, escoles, jubilats, excursions de gent del país i d'arreu del món, cosa que fins i tot a mi m'ha sorprès.

Què hi podem veure?

A la secció del Calvari, la vida pública de Jesús: des del baptisme fins a l'Ascensió al cel, recreada en 34 diorames, amb figures de *palillo*, peces úniques dissenyades per a l'ocasió. Tot, amb la participació d'associacions de Setmana Santa de molts indrets. Quant al Pessebre, la mostra compta amb 77 diorames, distribuïts en dos àmbits, 50 dels quals estan exposats a l'espai polivalent, que es renoven periòdicament. D'altra banda, fem tallers per aprendre a emmotllar figures, amb la participació d'escolars i també de la gent gran.

Quina aportació fa el museu en la divulgació de la cultura cristiana?

Doncs crec que molt important. És la representació plàstica del relat bíblic al voltant del naixement, passió mort i resurrecció de Jesús, en un temps de creixent descristianització, de desconeixement del fet religiós i de la cultura cristiana que, en definitiva, és la nostra. Observo que els més grans sí que en són coneixedors i ho expliquen als nets, molts dels quals ja no reben classe de religió. En definitiva, és una catequesi en imatges i sovint un primer anunci de la fe. Sorpren veure com el contingut del museu desperta l'interès de nens i nenes nascuts en el si d'altres confessions.

Quan marques
la 'X' de l'Església
a la declaració
de la renda, el teu ajut
arriba més a prop
del que et penses.

Tan a prop, que hem creat
la Línia 105 Xtants
per ensenyar-t'ho.

 TANTS

Descobreix-ne més a:

linea105Xtants.es

